

Ave Maria

Februar

1950

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani

v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOCHÉVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

FEBRUAR, 1950

LETNIK 42

VSEBINA

Evangeljski prizori 1

Sveti oče papež Pij IX.
— P. Alojzij, o.f.m. 3

Spominjaj se, človek
— P. Gracijan Heric, o.f.m. 5

V cerkvi — Fr Bazilij, o.f.m. 6

Po otvoritvi svetega leta
— P. Hugo Bren, o.f.m. 7

V objem misijonov — P. Rudolf, o.f.m. .. 12

Križem kraljestva križa
— P. Martin, o.f.m. 18

Terezija Neumann 20

Sestra Bonaventura Kunst 23

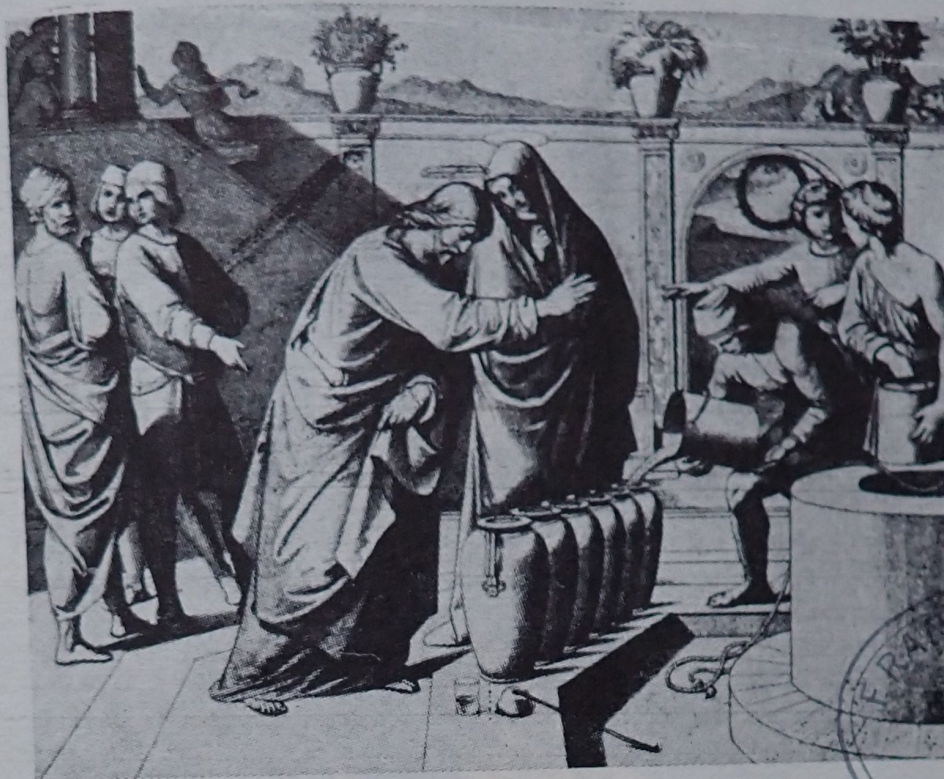
Lemontski odmevi
— Samostanski firbec 26

Kramljanje na zapečku 29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

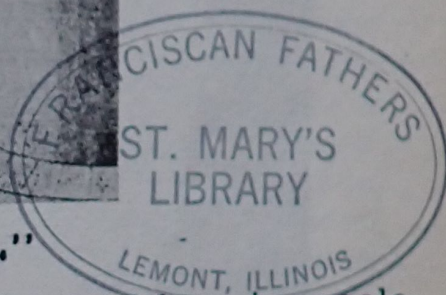
Jezus jim reče: "Napolnite vrče z vodo."

ZENITNINA V KANI galilejski se je po judovski šegi lepo in veselo razvila, toda proti koncu zmanjka vina, brez katerega ni bilo mogoče misliti o veseli ženitnini. To opazi Marija, Mati Jezusova, in sočutje ji napolni srce. Saj je bila mogoče tudi sorodnica ženina ali neveste in zato jo je še bolj skrbelo. Njen Sin Jezus je bil pri te ženitnini, kar ne more biti nobenemu v pohujšanje, saj sme tudi svet človek v pošteno veselo družbo in se z veselimi veseliti. Marija pa se zda v stiski obrne na njega in s popolnim zaupanjem reče: "Vina nimajo."

Jezus je sam že vedel, česa manjka ženitnini, in je imel že odločeno, da čudežno pomaga. Dal pa je svoji Materi priložnost, da ga je prosila in tako pri prvem čudežu posredovala njegova ljubljena Mati, ki jo po pravici v vseh ozirih pri božjem Sinu imenujemo svojo srednico in besednico.

Odgovoril je Jezus: "Kaj je to meni in tebi, žena? Moja ura še n' prišla." Na videz jo je zavrnil, saj se v našem jeziku slišijo te besede nekoliko trdo. V judovskem jeziku pa nimajo nič trdega na sebi in jo gotovo, da nimajo v sebi nič žaljivega za Marijo. Saj ona tudi ni bila razžaljena, temveč je strežnikom naročila: "Karkoli vam poreče, storite!" Nato je kot dekla Gospodova vdano in potrpežljivo čakala. In res, kmalu Jezus naroči služabnikom, naj napolnijo vrče. Oni bi se bili lahko izgovarjali, da je on le gost tukaj in naj ne ukazuje, pa mislijo na zapoved Marijino in storijo vse, kakor hoče Jezus. Vrče napolnijo do vrha in Jezus stori svoj prvi čudež - po Marijini priprošnji.

Marija je v našem duhovnem življenju srednica vseh milosti. Pridi h Kristusu, pa mu reče: "Vina nimajo, vina gorečnosti jim manjka, vina čistosti, vina potrpežljivosti, vina ljubezni, vina močne volje nimajo." Tako prosi Marija za nas. Le povejmo ji odkrito vse svoje težave in ni je stvari, da bi je nam ne izprosila, če je le stvar dobra za našo dušo.

SEJAVEC JE ŠEL SEJAT SVOJE SEME...

Sveti oče papež Pij deveti - 1846-1878 -

NEBEŠKA KRALJICA ni nobenega papeža tukaj na zemlji toliko počastila, kakor svetega očeta Pija IX. Pa tudi nobeden svetnik ni tukaj na zemlji visoke moči, katero mu je Kristus odločil v svoji Cerkvi, toliko obračal v to, da je češčenje Marijino tako povišal in razširil, kakor ravno Pij IX. Po pravici ga imenujemo: "Marijinega papeža."

Rodil se je leta 1792 v Senigalji. Pri sv. krstu je prejel imena: Janez Marija. Po božjem navdihnjenju poklekne neki dan pobožna mati pred podobo ter moli: "O Marija, kakor si nekdanj najbolj ljubljenega učenca Gospodovega sprejela za svojega sina, tako sprejmi tudi moje dete za svojega sina!" Ko je dosegel enajsto leto, so ga starši poslali v Voltero v višje šole. Šest let je obiskoval šolo očetov piaristov ali, kakor so jim zavoljo njihovega češčenja nebeške Kraljice rekli: "Ubožci Matere božje."

Kot otrok je padel v mali ribnjak, iz katerega je bil rešen

potopa po pazljivosti služabnika. Nesreča na domačem vrtu ni kazala dosedaj nobenih posebno žalostnih posledic. V njegovem šestnajstem letu ga je pa napadla grozovita božast. Ta huda bolezen je žugala uničiti vso njegovo prihodnost. Rad bi bil stopil v papežev hišno stražo, pri kateri so bili le sinovi imenitnih rodov. Ali njegova bolezen mu je to zabranila. Cerkvene postave tudi zapovedujejo škofom, da takih ne smejo v mašnike posvetiti.

Zateče se k Mariji, ki je zdravje bolnikov. Janez Marija hiti v Marijino svetišče, v Marijino hišico, v Loreto. Ko je bil že papež, je priznal, da mu je v tej sveti hišici Marija izprosila zdravje, milost mašnikovega posvečenja in še mnogo drugih dobrot. Takrat je bil mladenič tako prepričan, da mu je Marija zdravje izprosila, da se je urno vrnil v Rim in učil se mašnikom potrebnih vednosti. Na velikonočni praznik 1. 1819. je daroval svojo novo mašo.

Leta 1827. je bil Janez Marija izvoljen za škofa v Spoleti. Leta 1840., je pa bil izvoljen za kardinala. Ko je umrl papež Gregor XVI. leta 1846., so izvolili kardinala Janeza Marijo za novega papeža. "Naj se zgodi Tvoja volja!" S temi besedami je sprejel izvolitev.

Vse ga je posebno zanimalo, karkoli je bilo v kaki zvezi s preblazeno Devico Marijo. Vsaki dan je

Marijo pozdravil in počastil s svetim rožnim vencem, četudi je bil velikokrat preobložen z delom, katero mu je nalagalo vladanje vesoljne Cerkve. Kateri so ž njim bivali so pričali, s koliko pobožnostjo je vsaki dan trikrat molil angelsko češčenje. Kakor dobri sin visoko časti podobo svoje matere, tako je Pij IX. posebno češčenje skazoval Marijinim podobam. Ko je bežal pred sovražniki v Napoli, je v omenjenem mestu venčal podobo žalostne Matere božje z zlato krono. Ko je popotoval po deželah, je leta 1857. venčal v Bolonji podobo preblazene Device Marije. Takrat je zbrani množici razložil obrede te slovesnosti. Opomnil jih je na nepreštete milosti, katere nam Bog po Mariji deli, ter je klical Marijo, naj s svojo mogočno roko blagoslovi vse verno ljudstvo.

Ljubezen in zaupanje, katero je imel do Marije, bi bil rad vcepil in vnel v srce vseh vernikov. V svojih pismih, svojih govorih, ali kadarkoli je vernike sprejemal, je priporočal otroško ljubezen do Marije, mogočne in milostljive Matere in varuhinje vesoljne Cerkve.

Ko je neki pobožen župnik bridko tožil, kako so njemu izročeni katoličani v veliki nevarnosti zavoljo slabih zgledov, je prosil svetega očeta, naj njegovo čredo blagoslovi. Pij IX. dà svoj blagoslov in potem vzame majhno podobo Matere božje ter jo poda župniku rekši: "To je podoba Matere božje, pred katero že več let vsak večer molim; to

podobo nesite mojim otrokom." Poslal jim je podobo Matere božje v vidno zastavo njene nevidne pomoči.

Tega svetega očeta imenujemo "papeža Marijinega" posebno še zato, ker je on neomadeževano spočetje Marijino oznanil kot versko resnico. Previdnost božja je njega izvolila, da je preblazeni Devici dal to prelepo krono. Kako se je veselil svoji nebeški Materi skazati to posebno čast, razodeva v svojem pismu, s katerim je naznanil škofom celega sveta svojo željo, da hoče brezmadežno Marijino spočetje v versko resnico povzdigniti: "Želje, naj bi vera v neomadeževano spočetje Marijino bila povzdignjena v versko resnico, so mi bile vedno neizrečeno ljube in prijetne, ker že od svojih otroških let nič bolj ne želim, kakor da preblazeno Devico Marijo s posebno pobožnostjo in s prisrčno ljubeznijo častim, in da vse storim, kar bi pripomoglo v večjo čast tej Devici in bi pospešilo razširjenje njene slave in bi bilo v njeno večje češčenje. Zanašal sem se posebno na zaupanje, da preblazena Devica, katera je krščansko ljudstvo v največjih silah zalezovanj in sovražnih napadov rešila, bo v svoji materini ljubezni, s svojo mogočno, vselej pripravljeno priprošnjo pri Bogu pomirila in poravnala mojo prežalostno in milovanja vredno usodo, mojo prebridko silo, nadlogo in skrb; odvrnila bo šibo božjega srda, katera nas zavoljo naših grehov

MISIJONSKI NAMENI

ZA LETO 1950

FEBRUAR

Molimo za napredek krščanstva
na Japonskem.

tepe, ter pregnala bo razburjeni vihar, kateri sv. Cerkev v neizmerno bolečino moji duši meče sem ter tja."

Osmega decembra, 1. 1854., je napočil tisti veliki dan, ko se naj ta verska resnica oznani in razglasi. Z vso mogočo slovesnostjo je papež, namestnik Jezusa Kristusa in vidni poglavar sv. Cerkve, to izrekel z besedami: "V čast presveti Trojici, Očetu, Sinu in sv. Duhu, v moči Jezusa Kristusa, sv. apostolov Petra in Petra in v svoji lastni moči spoznamo, potrdimo in določimo, da je razodeta resnica, da je preblazena Devica vsled posebne prednosti in vsled posebne pomoči božje, z ozirom na zasluženje Jezusa Kristusa, Odrešenika človeškega rodu, prvi trenutek svojega spočetja bila prosta vsega madeža izvirnega greha. In kdor te potrjene resnice ne veruje, je zatajil svojo vero."

S to razsodbo je Pij IX. svoji preljubljeni Materi Mariji spletel

najlepšo častno krono. S to razsodbo je Marijo vsemu ljudstvu pokazal in naznanil kot ženo, ki je kači glavo strla, kot ženo, ki je zares "Milosti polna."

Živel je še 23 let po tem, ko je to preimenitno razsodbo storil. Velikokrat je v teh dolgih letih izkusil posebno pomoč božjo, katero je pripisoval vselej priprošnji svoje premile Matere Marije, od otročjih let do svoje zveličavne smrti. Dne 7. februarja leta 1878. je umrl sveti oče Pij IX. Vladal je Cerkev skoraj 32 leti. Njegovi telesni ostanki počivajo v cerkvi sv. Lovrenca v Rimu.

O, da bi ta nepozabljivi veliki častilec naše ljube Matere nebeške z njenimi svetimi in blaženimi ljubitelji v nebesih tudi nam od Boga izprosil to milost, da vselej prisrčno ljubimo in z vso gorečnostjo častimo svojo nebeško Mater in Kraljico Marijo!

P. ALOJZIJ, o.f.m.

Spominjaj se, človek

P. Gracijan Heric, o.f.m.

KRISTUS, SIN BOŽJI, je postal človek zato, da bi odrešil človeštvo. Prišel je na svet, da je učil človeka, kako naj živi, da bo vreden in deležen odrešenja, ki nam ga je prinesel s svojim trpljenjem in svojo smrtjo na križu. Na to njegovo trpljenje nas spominja postni čas, ki naj nas duhovno pripravi, da v pravem razpoloženju doživljamo njegovo trpljenje in smrt iz ljubezni do nas, da ž njim sedaj duhovno in enkrat resnično poveljani vstanemo od mrtvih. Prvi dan postnega časa, na

pepelnico, potresa duhovnik pepel na glavo vernikov z besedami: "Spominjaj se človek, da si prah in da se v prah povrneš." V ponižnem duhu in s skesanim srcem se mora verni katolik udeležiti tega pomenljivega obreda. Človek, ki je grešil, ki se je upiral svojemu Stvarniku, človek, ki je žalil Boga, svojega največjega dobrotnika, od katerega je prejel brezštevilo dobrot, milosti za dušo in dobrin za telo, se mora zavedati, da je pred Bogom prah in da bo enkrat zopet prah.

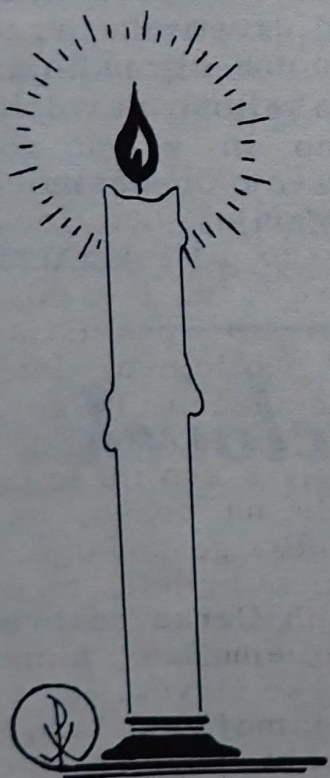
Če se tega zavedamo, bomo

vedno ponižnega duha. Če razmišljamo veličastvo božje, božjo vsemogočnost, ki je iz nič ustvarila svet: sonce, zvezde, zemljo in vse kar je na njej: ki je ustvarila človeka po svoji podobi ter ga obdarila s tolikimi odličnimi prednostmi: z razumom, s prosto voljo in z najrazličnejšimi sposobnostmi, ter mu pripravila tudi vse, kar potrebuje za življenje: saj je vse do zadnje drobtinice kruha, ki ga uživa, do zadnjega vlakenca, ki mi služi za obleko, do zadnjega koščka lesa, ki ga potrebuje za svoje bivališče, vse, prav vse je dar dobrote božje: in na

drugi strani če resno premislimo, spoznamo in priznamo svojo ničevost pred vsemogočnim Bogom, svojo grešno nehvaležnost do njega, potem bomo v resnično ponižnem duhu začeli postni čas.

Postni čas pa začnimo tudi s skesanim srcem. Zamislimo se nazaj v svoje življenje, vse do otroških let nazaj. Ali nam ne očita vest, kolikokrat smo grešili proti Bogu, žalili njegovo veličastvo in svetost, z grdo nehvaležnostjo vračali njegovo dobroto in ljubezen, lahkomiseljno ali celo zlobno teptali njegove zapovedi? Tako

(Dalje na strani 11.)

V CERKVI

Slovesnost je končana.
Glas orgel je pod stropom onemel.
Domov hitela množica je zbrana,
da sam ostal sem in strmel...

Še vedno v luči koplje se oltar
in marmor sveti se v skrivnostnem lesku:
številne sveče, Bogu dane v dar,
plamte med cvetjem v čistem blesku.

"Naj, Jezus, tudi sam bom sveča,
iz dneva v noč, v dan iz noči goreča
pred tabernakljem ~ srcem svojim!

Ko pa dogorel bom nekoč
in nagnil se bo stenj življenja,
dosegel konec hrepenenja
poti nemirne rad bi v Tebi ~ Luč..."

Cerkovnik je ugasnil sveče:
Tema zastrla je oltar.

Drhtel sem ves od tihe sreče...

FR.
BAZILIJ.
o.f.m.

Po otvoritvi svetega leta

p. Hugo Bren, o.f.m.

KO vam bo to-le pisanje oz. branje prišlo v roke, vam bo sv. leto že dober znanec, ki ga vam ni treba šele predstavljati, niti tistim ne ki so prvega doživeli. Lepo vam ga je opisal že Kol. Ave Maria. Iz dnevnega časopisja ste najbrž že tudi izvedeli, s kako slovesnostjo je bilo otvorjeno, slovesnejše kot morda kdaj kako sv. leto. Sv. oče so se dali nesti ven iz bazilike na trg sv. Petra in potem v slovesnem spravedu pod orjaško kolonado na levi, pod ono na desni in nazaj do takozvanih sv. vrat. Tam so najprej poklicali sv. Duha na pomoč. Nato so trikrat z zlatim kladivom potrkali na vrata. Prvič so dejali: Odprite se vrata pravice! Drugič so rekli: Vstopil bom v Tvojo hišo, Gospod! Tretjič pa so pozvali: Odprite mi vrata, ker je Gospod z menoj! Nato so se vrata odprla, oni so najprej poklekali in po zahvalni molitvi prestopili prag. Sv. leto je bilo otvorjeno. In sv. oče so bili tudi eden prvih, če ne prvi, ki so hoteli dobiti svetoletni odpustek. To samo mimogrede za ki morda tega še niso slišali. Sicer pa ne mislim ponavljati že znanih reči.

Namen tega mojega pisanja je dopolniti, kar mnogim še ni znano. Kakor pri nas, tako gotovo tudi pri vas katera pade na račun sv. leta, ki

kaže, da dotični nima jasnega pojma o njegovemu namenu in pomenu. In če istega niti oni nima, pred katerim kaka taka pade, tudi njemu vzame smisel za dragocene vrednote sv. leta. Te zmotne pojme objasniti takim, ki so pripravne volje, je moj namen.

Nekateri, ki jih morda čevelj žuli, se zgledujejo nad Cerkvijo, češ da je judovsko jubilejno leto, po katerem je svoje sv. leto povzela, popaganila mesto pokristjanila. V judovskem jubilejnem leto so se črtali še neplačani dolgovi, radi njih zaslužnjeni dolžniki so se svobodni vračali k svojim in posestva, ki so prišla na boben, so dobila zopet prvotnega gospodarja. To so bili odpustki za prijeti, med tem ko od teh, ki jih Cerkev daje za svoje sveto ali jubilejno leto, nima človek nič.

Prijatelj moj, ki tako misliš, nimaš pravega pojma o Cerkvi. Cerkev ni sinagoga. Sinagoga je bila judovska vrhovna duhovna in politična oblast in Mojzesova postava, ki je to odredila, je bila obenem judovska državna ustava, vsaj dokler niso Rimljani judov podvrgli svojemu orlu. Cerkev pa je duhovna, ne politična mati narodov. Ona se briga za njihovo duhovno dobro, časno pa prepušča državnim oblastem. Sem tudi jaz mnenja, da bi ne

bilo napačno, če bi vsaj krščanske države v kaki obliki sprejele judovsko sv. leto.

Saj nekatere so ob cerkvenem sv. letu prišle na misel. Irska, Brazilija, Italija in še katera namerava jo proglasiti bolj ali manj obširno amnestijo raznih političnih grešnikov. Ko bi naš Tito ne bil tako zaslepljen kot je in odprl ječe takim "grešnikom," bi si nazadnje še simpatije dobil, ki jih je v boju proti Moskvi tako potreben. In kako dragocen odpustek bi lahko Amerika kot mogočna in bogata država dala, ko bi proglasila: Vi begunci, posebno vi, ki vas nobena druga država noče, ker ste stari, bolni, invalidi, jaz vam odpiram vrata. Brez vseh dosedanjih tako poniževalnih formalnostih, ki so vam dale še trpkeje občutiti begunsko gorje, so vam odprta. In ne samo to. Svoje ladje bom poslala, da vas pripeljejo v moj svobodni dom in vse bom storila, da vam osladim vaše domotožje. Kako vitška poteza bi bila to in kak blagoslov bi rosila na njen razvoj in razmah!

A Cerkev, kot rečeno, kaj takega ne more. Pa ko bi tudi mogla in hotela, bi bila glede mnogih žalostna, videč kako hlepe po raznih časnih odpustkih, za duhovne pa

nimajo nikakega smisla. Saj bodo enkrat samih sebe žalostni radi tega; če ne prej, takrat ko se bodo vrata večnosti zaprla za njimi in z njimi tudi možnost za duhovne odpustke. Saj je vsem znana zgodba o svetopisemskem bogatinu, ki je v življenju sedel za bogato obloženo mizo in se imenitno gostil, med tem ko ubogemu Lazarju pod mizo še drobtin ni privoščil. Pa ga je smrt potegnila izza mize ter pahnila v "šeol." Ta šeol ni nujno pekel, najbrž celo ne, ker iz pekla si nihče ne želi k svojim dragim povedat, naj se čuvajo, kot si je želel ta bogatin. V peklu ni ljubezni. Vsekako je bil šeol kraj, kjer je naš bogatin spregledal. Ko bi bil mogel, bi bil pre naredil svoj testament in vse svoje premoženje zapustil tistemu, ki bi mu kak odpustek naklonil in mu malo razmočil od žeje razsušen jezik. A ga je zastonj čakal, kakor Lazar nekda, da ga povabi, naj prisede.

Drugi pa pravijo, če mi je samo za popolni odpustek, ne vem zakaj bi hodil v Rim, ali doma od cerkve romal, ko ga pod lažjimi pogoji, morem dobiti ob raznih in pogostejših prilikah. Saj ni svetoletni nič večji kot so drugi popolni. To je že res, da svetoletni popolni odpustek oz. odpustki, ker je porciunkulskega značaja, niso večji kot drugi porciunkulski pod lažjimi pogoji. Res je pa tudi, da je mnogo več upanja se res popolnega udeležiti v sv. letu, ali v Rimu ali doma, kot drugače. Kdor se namreč bolje pripravi za popolni odpustek, več upanja ima, da ga bo res dobil. In priprava za svetoletne odpustke je nedvomno boljša kot za druge.

Pred vsem to velja za rimske romarje, kar je prvenstven pogoj za te odpustke. Tako žrtev polna ta priprava danes ni več. Nekdaj so morali romarji to pot peš napraviti, izpostavljeni raznim vremenskim

Rimska bazilika sv. Marije Velike, v kateri so Gospodove jaslice.

spremembam ter drugim nezgodam in nevarnostim. Kdo ve, koliko rimskih romarjev je zadela usoda poljskega rimskega romarja sv. Janeza iz Kenty, o katerem beremo, da je bil na potu oropan. Malo pa je bilo takih rimskih romarjev kot on, ki je roparjem navprašanje, če je to vse, kar so našli v njegovih žepih, odgovoril da vse. Ko so ga že dalje pustili, se je pa spomnil, da ima še nekaj drugih zlatnikov v obleki zašitih. Pa je začel vpiti za njimi, naj pridejo nazaj, ker ima še nekaj cekinov. Vrnili so se, a da mu radi tolike resnicoljubnosti, še ukradene nazaj dajo. On se je po človeško sodeč gotovo pripravil za popolni odpustek. Današnjim rimskim romarjem so take žrtve prihranjene. V udobnih vlakih razmeroma kmalu lahko dosežejo cilj svojega hrepenenja. A ne smejo pozabiti, da so s tehničnim napredkom napredovali tudi tatovi.

Je pa še toliko drugega, kar prevzame srca rimskih svetoletnih romarjev in jih vse bolje pripravi za popolni odpustek, kot v rednih okoliščinah doma. Tako romanje v procesiji od bazilike do bazilike, ene mogočnejše in veličastnejše kot druge, že same po sebi budi v srcih toliko svetih, vzvišenih čustev. V S. Maria Maggiore kleči romar ob ostankih ene najčastitljivejših relikvij: Gospodovih jaslic. S kako blagimi otroškimi čustvi kleči sv. noč pri navadnih jaslicah, morda papirnatih. A tu kleči pred jaslicami, pred katerimi je nekdanj klečala Marija. V lateranski baziliki sv. Janeza se zaveda, da kleči v cerkvi materi vseh cerkva, odkoder je v davni preteklosti zadonela sveta blagovest tudi v našo pogansko tmino, kot iz svojega pravira. V baziliki sv. Pavla mora vsakega objeti njegov silni apostolski duh in mu zanetiti ali razvneti ogenj misijonske misli, ki je v njem tako

mogočno plapolal, da edini nosi naslov apostol narodov. In v baziliki bazilik sv. Petra in njegovih naslednikov, kjer je nerazrušljiva skala naše vere. Tako iz srca katoliškemu kristjanu pač nikoli v življenju ne privre: Verujem v Boga Očeta...kot če je bil tako srečen, da je kedaj molil vero na grobu sv. Petra.

Potem pa avdijenca pri sv. očetu, njegovemu nasledniku, brez katere rimskega romanja ni, zlasti jubilejnega ne. Je neki čisto svojevrstni duhovni užitek, ko se odpro vrata in stopi pred romarje namestnik Kristusov v snežnem oblačilu, kot angel iz onega sveta. Vse nehote zdrkne na kolena. Može, ki niso sentimentalni in zlepa ginjeni pravijo, ko pridejo od avdijence: Življenski vžitek prve vrste! Naši možaki-begunci, raznih stanov, preden so se rašli v prekmorske dežele, so si tudi zaželeli tega užitka. In ko so ga dočakali, so enodušno priznavali, da jim bo ostal celo življenje v neizbrisnem spominu. To je bila najsvitlejša točka njihovega trpkega begunskega življenja, kaplja medu v morje britkosti.

In razne druge slovesnosti, v izmeri in pestrosti, ki jih zmore le papeški Rim: proglašenje blaženim

Lateranska bazilika sv. Janeza evangelista v Rimu - "Mati vseh cerkva".

in svetnikom, katerih se napoveduje cela vrsta, ter masne udanostne manifestacije sv. očetu na trgu sv. Petra, ki so tudi na programu svetega leta. Opiše se jih lahko, dopovedati se ne more. Je treba biti priča, kako vse z odprtimi ustmi, kot zamaknjeno, strmi v smer, kjer neso sv. očeta, kot bi plaval nad svojimi zvestimi, na obe strani deleč blagoslov. Vse to morda že precej razglašene duše znova versko uglaši in s tem tudi smisel za nadnaravne vrednosti. S tega stališča oni, ki jim ni dano za sveto leto v Rim poromati, res lahko zavidajo tiste, ki to morejo in hočejo, ker v takem verskem ozračju mnogo lažje dobe popolen odpustek. A tudi oni imajo zato več upanja, ki doma spolnijo pogoje zanj. Tudi ti pogoji so drugačni, kot za navadne popolne odpustke. Je treba za vsakega posebej izpolniti vse predpisane pogoje: sv. spoved, sv. obhajilo, obisk od škofa določenih cerkva in molitev 4 Očenašev, Zdravamarij, Čast bodi in Apostolsko vero. Nedvomno tudi ta okolnost pripomore k večji vnemi in smislu za odpustek, ker se obiski navadno vrše v procesijah in so jubilejni odpustki domala edini, ki se jih more v sv. letu zase pridobiti. Le par drugih še Cerkev pusti, da

Bazilika sv. Pavla v Rimu.

jih verni lahko sebi naklonijo kot n. pr. za 40 urno pobožnost, za smrtno uro in nekaj manj pomembnih. Vsi drugi so za žive v sv. letu razveljavljeni.

To se bo enemu ali drugemu morda čudno zdelo, pa je zelo pametno in prevdarno. Glejte, v teku stoletij nas je Cerkev z različnimi, tudi popolnimi odpustki, kar zasula. Nedvomno je to storila v svoji materinski dobroti, ki ne pozna meje in mere. Mnogi otroci so pa to dobroto zlorabili, bolj iz lakomnosti kot iz hudobije. Radi preobilnosti popolnih odpustkov so zgubili smisel za njihovo vrednost. Ta smisel bi sv. Cerkev v sv. letu rada dvignila. Zato razveljavi odpustke za žive in oteži pogoje za svetoletne, da bi jih z boljšo pripravo bolj gotovo dobili in se tudi za druge bolj potrudili.

Toda svetoletni odpustki so pred vsem osebne duhovne koristi, ali za dotičnega, ali za kakega njegovega dragega rajnega. Sveto leto ima pa tudi, kot smo dejali, svoj socialni namen in pomen. Ko je sv. oče na praznik Gospodovega Vnebohoda z apostolskim pismom napovedal sv. leto, je takoj spočetka poudaril ta njegov socialni duhovni pomen, po katerem se bistveno loči od judovskega jubilejnega leta. V tem so se zapravljeni posestva vračala prvotnim gospodarjem, kar je bilo priznani judovski grabežljivosti gotovo velikega materialnega in socialnega pomena. V krščanskem sv. letu naj bi se pa Bogu odtujena in ukradena srca vračala k njemu nazaj, naprej s pokoro za storjene grehe, potem pa s posvečevanjem samega sebe. Če bi, pravi sv. oče, ljudje poslušali ta glas sv. Cerkve, izkopali svoja srca iz minljivih stvari in jih dvignili k neminljivim, bi človeštvu zasijala nova pomlad versko moralnega preporeda. Ko bi se to zgodilo bi se zdaj tako

razklana in razprta krščanska družina takorekoč avtomatično zopet znašla v bratsko-sestrinskem objemu, kar je edina garancija, za njeno socialno blaginjo.

V dosego tega vzvišenega namena naj bi verni v kolikor moč obilnem številu romali v Rim, da bi se tu pri svojem skupnem očetu in materi zopet začutili otroke istega očeta in matere ter bratje in sestre med seboj. Odtod naj bi to blagovest ponesli s seboj vsak v svojo domovino in tam postali njeni apostoli. V velikem štilu naj bi se ponovilo tisto, kar se je prve Binkošti po Gospodovem vnebohodu v Jeruzalemu zgodilo. Ko je prišel sv. Duh nad apostole, je prej ves plahi prvak mlade Cerkve Peter postal skala. V brk je povedal svojim rojakom, vpričo tujcev, da so bogomorilci, kar je mnogo tako pretreslo, do so skesani zdihovali: Kaj naj storimo? In on jim je rekel: Spokorite se! To Petrovo pridigo so slišali tudi drugorodci, ki so bili takrat v sv. mestu.

Ko so se ti tujci vrnili domov, je vsak svojim rojakom pripovedoval o tem čudu in o blagovesti, ki jo je ob tej priliki slišal. To so bili za tiste kraje prvi apostoli krščanstva, ki so zavlekli v srca prvo evangeljsko seme. To je samo čakalo in se tajinstveno razvijalo, dokler ni dotičnemu narodu zasila misijonska pomlad, da je vsklilo. Da to naj bi se po želji sv. očeta v sv. letu v velikem štilu vršilo. Milijoni rimskih romarjev naj bi doma našlo po stoteno število vernih poslušavcev, ko jim bodo pripovedovali, kaj vse so nepozabno lepega videli in slišali. Tako bo sveto leto doseglo ne samo svoj zasebni in osebni ampak tudi svoj socialni duhovni namen, večjo povezanost z materjo Cerkvijo in njenim očetom ter novo krščansko socialno pomlad, kar Bog daj!

Spominjaj se, človek!

(Nadaljevanje od strani 6)

razmišljanje pokaže človeku vso njegovo revščino pred veličastvom božjim, da ga mora biti sram samega pred seboj. Od svojega bližnega zahteva človek zahvalo in hvaležnost za vsako najmanjšo dobroto. A do Boga, brez katerega nismo nič in nimamo nič, smo tako mrzli, malomarni, brezбриžni, mnogi celo naravnost hudobni, čeravno nas je naredil za svoje otroke in nas napravil za dediče nebeškega kraljestva. Vse to zbuja v resno mislečem človeku resnično skesano srce. In v takem razpoloženju naj bi v svetem postnem času opravljali svoje dolžnosti, naj si bo molitev, sv. maša, križev pot, rožni venec, ali pa vsakdanje stanovske dolžnosti.

Zato začnimo postni čas v ponižnem duhu in s skesanim srcem, kakor želi sv. Cerkev. Tako bomo z večjim razumevanjem in z globljo hvaležnostjo, pa tudi z večjo duhovno koristjo premišljevali in doživljali trpljenje Gospodovo. To nam bo v resnici lepa priprava na bodoče vstajenje. V duhu s Kristusom združeni trpimo, da bomo resnično ž njim vstali.

Zato nam na pepelnico, v začetku postnega časa, sv. Cerkev potresa pepel na glavo z besedami: "Spominjaj se človek, da si prah in da se v prah povrneš."

Kolikorkrat prejmemo Kristusovo telo in Kristusovo kri, pomislimo, da zaužijemo telo in kri tistega, ki kraljuje v nebesih in ga molijo angeli. – Sv. Janez Zlatoust.

V objem

P. RUDOLF
PIPKO OFM

MISIJOV...

(Nadaljevanje)

KIAOKOW

NOVICIJAT JE od klerikata popolnoma ločen, dasi v isti stavbi. Trenutno je v njem dvanajst novincev, od katerih pa jih je že deset stopilo v red kot duhovniki. Tudi klerikov (filozofov in bogoslovcev) je dvanajst.

S p. magistrom Aleksijem sva govorila o njegovem delu. "Preveč je, vsega preveč," mi je tožil. Skrb za klerikat in noviciat, kjer mora biti pravi cvetličar: oblikovati kitajski značaj, ga navduševati za Frančiškove ideale, preizkušati, odpravljati napake in cepiti kreposti. Njegovo oko pač ne sme ničesar prezreti. - In nato vsako dopoldne od 8-11'15 ure predavanja v seminarju sv. Bonaventure. Dogmatika, apologetika, liturgika, ascetika in koral... vse to leži na njegovi rami. Poleg tega pa je spovednik sester in voditelj konferenc tukaj in v Hankovu. In kje so pridige! - Pa je poleg vsega pred letom napisal in izdal celo knjigo "Liturgia Romana" v dveh zvezkih, ker njegovi študentje niso

imeli nobene priročne. Zdaj pa po želji p. generalnega delegata piše ascetiko...

Pri vsem delu pa ga ne morete nikoli pogrešati pri skupnih pobožnih vajah. Tu je redovna hiša, pravi samostan. Torej tudi obveznost korne molitve. Molijo pa oficij spremljavo harmonija in zares lepo. Natančno observirajo rubrike, tudi padanje in dviganje glasu, vsako malenkost... Kitajci so že po naravi nagnjeni k ritmu, pa tudi koralne vaje ljubljene p. Aleksija mladim redovnikom mnogo dajo. Sam sem se z velikim veseljem udeleževal kora.

Iz klerikaškega poslopja sva odšla po preprostem zveznem hodniku s streho v samostan, kjer sva si ogledala zlasti samostansko knjižnico. Lepa in bogata. Med knjigami pa tudi - slovenske. Po večini zapuščina tretjega umrlega frančiškana, p. Veselka Kovača, ustanovitelja jungčovške prefektore, kamor me vodi misijonska pot. Takratni apostolski administrator jih je po njegovi smrti poslal dva zaboja p. Aleksiju. A jih je še mnogo ostalo v Jungčovu in so postale plen nesrečnega

bombardiranja. Med knjigami je tudi precej ruskih, saj je bil p. Veselko zelo učen. In vse mogoče, od znanstvenih pa do literarnih, da sem se kar čudil. Izvirna slovenska dela in tuji prevodi. Tudi take slovenske knjige sem našel tu, ki jih še nikoli nisem videl. Zares lepa zbirka!

Nato sva s p. Aleksijem pokramljala v njegovi sobi do kora. Govorila sva onačrtih našega klerikaškega "Avbljevega misijonskega krožka", iz katerega sem izšel in kot prvi pohitel v misijone. Saj so danes bliže kot kdaj koli. Kako je bil vesel, kako me je vzpodbujal, naj vztrajamo.

Potem mi je pravil o p. Baptistu. Zelo ga je ljubil. "Samo za duše mu je šlo. Tako je bil bolehen, pa vendar vselej na potu. Imel je v svojem okrožju osem šol, pa dobrih. In zdaj so razen ene vse zaprte..."

P. Aleksiju je bilo hudo, ki mi je vse to razkladal. Saj kar gori za misijone.

"In kako se je gnal! Vedno je skrbel za nove kristjane, in vse je razdal. Zato pa so ga vsi neizrečeno ljubili. Tudi pogani!"...mi je pravil dalje. Prav iste besede sem slišal že prej v škofijski rezidenci.

Med najinim pogovorom so prihajali kleriki k njemu. Kot k svojemu očetu. In bil je izredno ljubezniv do vseh. Pa to je bilo ljubeznivost, ki je tu na Kitajskem še nisem srečal. Svetniška ljubeznivost! Nič profesorskega ni na našem Aleksiju ob takih prilikah, nič doktorskega; sama očetovska skrb. Nepozabni vtisi.

Prišel je tudi neki kitajski pater. Mlad in kar oči so mu žarele, ko je pripovedoval svojo zgodbo. Bežati je moral, dočim je njegov brat duhovnik ostal ter živi zdaj kot razcapan Kitajec v rdečem raju. Niti maževati ne more, še skrivaj ne, ker nima vina in sploh ničesar. "Ljubili smo naše kristjane in še jih ljubimo. Pa so nas nagnali, ker

P. Aleksij Benigar, o.f.m., v svoji sobi v kiaokovškem samostanu. On je doktor bogoslovja in uči na semenišču sv. Bonaventure v Kiaokow.

so nasledli. Iti smo morali..."je grenko pravil.

---To so vesele ure, ki sem jih preživel v takih in sličnih govorih, dasi je v teh zgodbah poedincev skrito neizmerno trpljenje vsega Severa. Toda tu je doma vera, tu je ljubezen in velikodušnost za nedopovedljive žrtve!

Po oficiju smo šli k večerji. Sedel sem pri prvi mizi med p. gvardijanom in Aleksijem. Sicer so mi pripravili krožnik na tretjem mestu, za rojakom. Toda p. Aleksij je pred molitvijo hitro zamenjal servieto in jedilni pribor, ter me potisnil pred sabo. Najbrž ni opazil da je bil na tretjem krožniku zame pripravljen večji kos "domače klobase"... (To samo mimogrede, da boste vedeli, da doslej nisem zibal samo suhega riža!)

Misiionar p. Rudolf Pisko, o.f.m. (na desni) s patrom Aleksijem na samostanskem vrtu v Kiaokow.

Po večerji smo se z molitvijo psalma "Miserere" uvrstili proti samostanski kapeli. Nato smo počastili Najsvetejše, zmolili večerno molitev in litanije svetega Jožefa, h kateremu se v misijonih vse zateka. Pri večerni rekreaciji sem misijonarjem razdelil nekaj

Trije izmed p. Aleksijevih gojencev v Kiaokow.

ameriških cigaret, ki so mi še ostale. Kleriki pa so se oblizovali z bonboni...

Ob devetih smo odšli k počitku. Zaspal sem v mislih na naše pionirje, v mislih na vse, ki bodo prišli za menoj. Vivant Sequentes! Bog daj, da bi mogli uresničiti naše načrte o ustanovitvi slovenske frančiškanske prefektуре! Treba je moliti, mnogo moliti, da bi bilo dovolj delavcev. Saj dela tu ne manjka, le žanjcev ni...

Naslednji dan je imel p. Aleksij šolo, jaz pa sem pisal pisma. Pred kosilom me je prišel iskat. Tako sem bil v delu, da sem pozabil na vse in so bili ostali že pri adoraciji.

Komaj je Aleksij vstopil v mojo sobo, mi je žalosten dejal: "Danes pa

AVE MARIA
sem imel trdo delo. Moral sem od-
pustiti novinca..."

Misijoni zahtevajo zares stodo-
stotne misijonarje. Tudi domačine.
In kdor je od njih redovnik, mora
biti tudi kot redovnik brez pogrška.
Zato je noviciat zelo strog. Fant je
dobil pri votaciji dve tretjini slabih
glasov. A za p. magistra je bilo to
silno hudo. Pomagati mu je moral p.
generalni delegat, h kateremu je
poslal odpuščenega novinca. On mu
je razjasnil stvar, sam je premeh-
kega srca za kaj takega. "Če bi se
mi to zgodilo pred šestimi leti, bi
me čisto potrl; legel bi. Zdaj pa
sem postal bolj..." Besedo sem po-
zabil.

Odšla sva v kapelo, kjer sva
gotovo oba molila in prosila isto: za
odhajajočega novinca. Še meni je
bilo hudo. Odhaja, ko bi lahko kot
Frančiškov sin delal med svojimi...
Prosil sem vztrajnosti za ostale.

Po kosilu sva se nekoliko spre-
hajala po parku pred klerikatom,
sredi katerega stoji krasen Frančiš-
kov kip. Družčino nama je delal
kitajski stotnik, katerega neki pater
poučuje v angleščini. Je še mlad in
izgleda zelo dober.

Nato je odšel p. Aleksij počivat.
Zbit od dela in zadnje dni še pre-

P. Aleksijevi kleriki-Kitajci v Kiao-
kow so priredili igro za samostansko
družino.

hlajen. Revež! Saj se mi je kar smilil.

A ob štirih je bil že zopet pri meni: "Ali bi šla?"

"Kam pa?"

"NA GROB P. BAPTISTA!"

"O, to pa takoj!" sem bil z veseljem pripravljen.

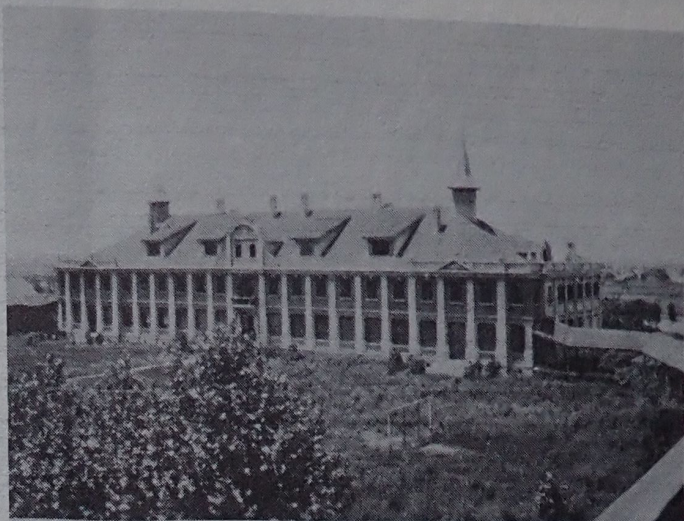
Dobil sem dežni plašč, si obesil preko rame fotografski aparat, p. Aleksij pa mi je izposodil gumijaste škornje. Saj brez njih ne bi mogel napraviti niti koraka. Kakšna pot! Ves čas sem se lovil. Včasih sem že mislil, da sedim v gancih in se grejem... In drugič sem se držal kot petelin na gnoju ter gledal, kam bom prestopil nogo, ki se je vedno globlje pogrezala v blato. Tako sva gazila kot doma sneg. Tudi mráz je bilo pošteno, saj že deset dni nismo videli sonca. Samo dež, dež in zopet dež... Torej nič čudnega, da je tudi naju oblivalo.

Redovna habita je bilo treba visoko privzdigniti, sicer bi prišla domov, da bi vse teklo od naju. Tu hodijo - če ne gredo predaleč - na cesto že v frančiškanski obleki. So že vsi, kristjani in pogani, vajeni svojih rojakov frančiškanov.

Kmalu sva zavila čez nek potoček. Nato je prišel ovinek.

"Tu počiva naš misijonar," je čez čas spregovoril p. Aleksij in pokazal proti desni, kjer se je vlekel zid z vhodom. To naj bo torej pokopališče!

Res je bilo. Napisa na vratih še

Klerikat in noviciját v Kiaokow. Uradno: "Kolegij Brezmadežne".

nisem znal prebrati. Pač še ne hodim v šolo kitajskih znakov...

Ko sva prišla za obzidje, sem laže hodil. Pot je bila boljša in sem mogel gledati okrog sebe ne da bi se bal, da bom zagazil. Zavila sva med prvo skupino grobov svoje vrste. Saj je imel vsak hišico: majčkeno, z okenci in streho, navadno iz lesa. Po veri Kitajcev se namreč vanjo po kakem letu naseli duša umrlega. Tako jo ujamejo in s hišico vred nesejo domov. Tu so sicer pokopani sami kristjani, a ohranili so ta poganski ostanek le kot zunanje znamenje, da se preveč ne osovražijo pri poganskih sorodnikih. Pa o tem drugič kaj več.

(Dalje prihodnjič)

**MESEČNI
MOLITVENI
NAMENI**

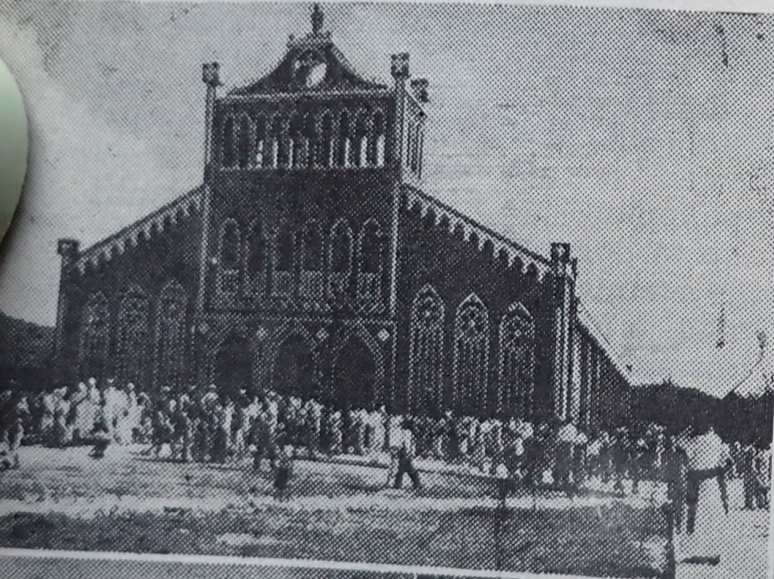
FEBRUAR

Molimo za svetovni mir.

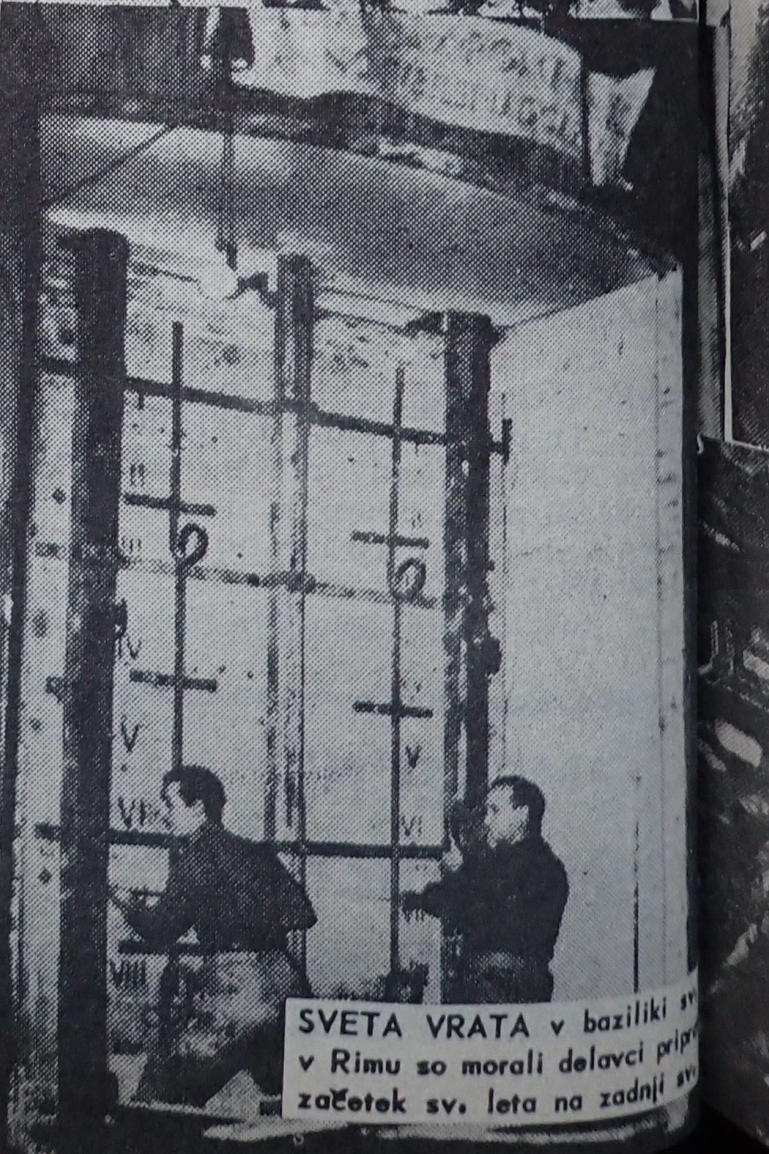
POSNETEK V VATIKANU kaže dva
turna vatikanske radijske postaje HVJ,
'Glas Vatikana', in v daljavi kupolo
bazilike sv. Petra.

PODAJ vidite sliko nove katoliške cerkve na otoku
Saipan v Tihem Morju, kjer je bilo toliko ameriških fan-
tov ubitih in ranjenih med ljutimi bitkami z Japonci.
Na drugi sliki spodaj blagoslavlja cerkev škof Baum-
gartner, apostolski vikar iz otoka Guam.

SV. OČI
večne Pa
sv. Petra
so
Mari

SVETA VRATA v baziliki sv.
v Rimu so morali delavci pripr
začetek sv. leta na zadnji av

Amnestija ob sv. letu. – Za sveto leto 1950 so nekatere katoliške države dale za razne vrste političnih kaznjencev amnestijo, to je oprostitev kazni. Na prvem mestu je bila Brazilija, nato sta ji sledili Irska in Španija.

Knjiga o kardinalu Mindszenty. – Generalni direktor madžarske Katoliške akcije mons. Zsigmund, ki je begunec, je spisal knjigo o zaprtem kardinalu Mindszenty-u. Naslov knjige, ki je spisana v italijanščini, je: "Mučenec, ne zločinec".

Knjiga je že predstavljena v spanščino in nemščino. Sedaj se pripravlja tudi angleški prevod.

Kongres katoliških časnikarjev. – Ob svetem letu 1925 in tudi 1933 so romali v Rim tudi katoliški časnikarji vsega sveta. Obiskali so skupno svetoletne bazilike in skupno spolnili vse pogoje, ki jih je sv. oče predpisal za prejem svetoletnega odpustka. Obakrat se je ob tej priliki vršil tudi mednarodni kongres, na katerem so zastopniki katoliških časnikarjev vsega sveta obljubili, da bodo branili vero, za katero so prvi kristjani umirali.

V letošnjem svetem letu se bo vršil tretji mednarodni kongres katoliških časnikarjev. Odbor za tretji kongres jih poziva, naj v spokornem duhu poromajo v Rim, da se bodo tam okrepili za uspešno izvrše-

P. Martin, o.f.m.

vanje svojih težkih dnevnih dolžnosti. Ob prestolu sv. Petra bodo izpovedali sinovsko vdanost rimskemu papežu, Kristusovem namestniku in Petrovemu nasledniku. Ob tem prestolu bodo poslušali učitelja resnice, boritelja za pravičnost in apostola miru. Zakaj to troje morajo imeti katoliški časnikarji v svojem dnevnem delu vedno pred očmi.

Na kongresu bodo obravnavali troje stvari. Naslovi predavanj, ki se bodo vršili na kongresu, so: 1. Mednarodna zveza katoliškega tiska; 2. stalna mednarodna komisija izdajateljev katoliških časopisov; 3. mednarodni buro katoliških časnikarjev.

Katoliški časopisi so tisti časopisi, ki poročajo in presojujejo vse v skladu s katoliškim naukom. Časopise, ki v svojih poročilih, člankih, slikah, reklami itd., kršijo božje in cerkvene zapovedi in tako dajejo priložnost za pohujševanje, ne moremo smatrati za katoliške. Kar nasprotuje nauku Kristusovemu, ka-

AVE MARIA

toličan ne sme podpirati. Tretji mednarodni kongres katoliških časnikarjev se bo vršil v Rimu od 16. do 19. februarja 1950.

Rožnovenska armada. – Svetovno znani apostol rožnega venca, Rev. Patrick Peyton, c.s.c., je v škofiji Scranton, Pa., v enem letu organiziral armado mož in fantov, v številu 20,000, ki so se zavezali, da se bo doma redno vsak dan molil rožni venec.

Kako je to dosegel? Zanimal je z desetimi možmi, vsak mož je dobil potem še drugih deset in ti zopet drugih deset itd. Tako je nastala ta ogromna armada 20,000 mož rožnega venca.

"Neverjetno, vendar resnično!" Možje držijo svojo besedo...

Katoliški begunci. – Vatikanski dnevnik "L'Osservatore Romano" poroča, da je bilo do meseca novembra preteklega leta sprejeto v USA od beguncev 43% katoličanov, 30% judov, 26% protestantov in ortodoksni, 1% raznih drugih ver. To je časopisno poročilo iz Washingtona.

Čudno pa je, da so bili po pripovedovanju beguncev samih na vsakem transportu judje v večini.

Rimska rota. – V Vatikanu je cerkveno sodišče, ki se imenuje rimska rota. To sodišče je ustanovila sv. stolica za sprejemanje prizivov sodb, ki so jih izrekla razna cerkvena sodišča.

Članom tega cerkvenega sodišča je govoril sv. oče meseca novembra preteklega leta. V svojem govoru je podal opis sedanje dobe, ki preživlja hudo krizo. Povdaril je, da v našem času več ne ločijo pravice od krivice.

Za primero navaja Pilatovo sodišče v Jeruzalemu, ki je obsodilo po krivici na smrt Jezusa Kristusa. Podobno delajo danes sodišča v mnogih državah. Sv. oče je pri tem gotovo mislil v prvi vrsti na države za železno zaveso.

Svet, ki ne priznava Kristusa, je podoben svetu pred Kristusovim rojstvom. Pot iz te krize kaže On, ki je pot, resnica in življenje.

Slovenci v Franciji. – Če ne štejemo samo moških ampak tudi žene in otroke, je v Franciji še do 10 ali 12 tisoč Slovencev.

Tri četrtnine jih je zaposlenih v rudnikih in tovarnah, ena četrtnina jih pa dela pri kmetih in v gozdovih.

Pred in tudi med vojno jih je bilo več, v zadnjih letih se je pa marsikdo vrnil v domovino. Pot je bila brezplačna, ravno tako tudi prevoz hišne opreme, hrepenenje po rojstnem kraju veliko, vrhu tega pa še močna propaganda. Tako se je število skrčilo. Odšli so; danes bi se radi vrnili nazaj, pa ni mogoče. Je pač resničen pregovor, ki pravi, da je boljši vrabec v roki kakor golob na strehi.

Zaslужek Slovencev v Franciji je različen. Ru-

darji imajo najtežje delo, njih življenje je v vedni nevarnosti; so pa razmeroma najboljše plačani. Najslabše zaslužijo delavci na kmetijah, zato vse tišči v industrijo. To pa ni tako lahko. Le malokateremu se posreči, da dobi dovoljenje za izpremembro poklica.

Kulturno so tamkajšnji Slovenci na precej visoki stopnji. Povsod, kjer biva večje število takih, so pevška, godbena in dramska društva. Tudi knjižnice imajo in časopise vseh vrst. "Ameriško Domovino", "Ave Marijo" in "Svobodno Slovenijo" čitajo z zanimanjem in velikim veseljem.

V verskem oziru je nekoliko bolje kot je bilo prva leta po vojni. Začeli so uvidevati, da res zastoj zida hišo, kdor jo zida brez božjega blagoslova. Manjka jim pa slovenskih duhovnikov. Trije so med njimi: Mons. Zupančič v Lievinu (Pas de Calais), preč. g. Grims v Merlebachu (Lorraine) in preč. g. Čretnik v Parizu. Delajo in pomagajo, kar jim je mogoče, a vsega ne zmorejo.

Ti Slovenci v Franciji lepo pozdravljajo vse rojake v Severni in Južni Ameriki ter jih zahvaljujejo za pomoč, ki jo ti izkazujejo Slovincem, ne samo v Franciji marveč tudi v stari domovini.

Kot pastir tako čreda? – Ni vselej tako. V San Franciscu, Calif., so imeli anglikanski škofje pokrajinsko zborovanje, na katerem

so sklenili, da bodo olajšali pogoje za razporoko. Take sklepe pa morajo podpisati svetni ljudje, tako zvani "trustiji". Ko pa je bil ta sklep o razporoki pri- nešen v podpis, so ga vsi "trustiji" odločno zavrnil in ga niso hoteli podpisati. Žalostno, zelo žalostno, da čreda vodi pastirje.

Čuden molk. – Precej čudno je, da svetovno časopisje tako molči o postavah nove države Izraeli.

Te postave so namreč:

1. da rabini, ne država, imajo pravico do ločitve zakonov in da pogoji za ločitev so zelo težki, skoro nemogoče je dobiti razporoko; 2. da samo rabini zmorejo dati uradno potrdilo o rojstvu, obrezi, poroki in smrti; 3. da se smejo uvažati samo tako zvane čiste jestvine, ne glede koliko hranilno vrednost imajo druge jestvine; 4. da v soboto ne sme nobeden voziti avto po ulicah, razen zdravniki s posebnim dovoljenjem rabinov; 5. da v Jafi pristaniško delo popolnoma počiva v soboto, ker drugače bi padalo kamenje; 6. da je vsak šport prepovedan v soboto in ne sme igrati ne godba ne radio, kazni za prestopke pa je en mesec v ječi ali \$300 ali oboje; 7. da spoštujejo krščansko nedeljo in mohamedanski petek; 8. da so kopališča strogo ločena.

In zakaj noče svetno časopisje pisati o tem? Ker vsaj fundamentalno sloni na božje zapovedi. Tega svet noče, ampak brezbožništvo.

radpoznal. Pisatelj ni poznal drugih razlogov, zakaj ni šla, kakor le tega, da so nacisti delali skrajne težave vsakemu, ki je zapustil Nemčijo, razen če jim je bilo po godu, da je šel.

Dr. Aretin se je večkrat razgovarjal o Konnersreuthu s sedanjim papežem Pijem XII., ko je bil še papežev poslanik za Nemčijo. Nadškof Pacelli je bil v tem času mnenja, da bi ponovna zdravniška preizkava dogodkov odstranila vse dvome. Von Aretin ni gotov, ali je sveti oče kdaj bil v Konnersreuthu ali ne. Nekoč je Terezija v globokem premišljevanju po svetem obhajilu izjavila, da bo sveti oče Pij XII. kmalu prišel do prepričanja, da ponovna zdravniška preizkava, o kateri je ukazal molk, ne bo prinesla zaželenega uspeha, kakor ga pričakujejo. Vedno se bodo našli zdravniki, ki bodo našli napake v preizkavi in bodo zahtevali ponovne zdravniške preglede.

Dr. Aretin zatrjuje, da nacisti v začetku Terezije niso nadlegovali. L. 1933. je šla lahko še v Trever, kjer je izpričala pristnost Kristusovega plašča, ki se hrani v tamkajšni stolni cerkvi. "Ker sem tedaj bil zaprt, mi je Terezija poslala rožni venec s svetinjo, s katerim se je dotaknila svetega plašča. Čez pet let sem bil zopet v Konnersreuthu. Župnik Naber mi je rekel tedaj, naj rožni venec položim na Terezijino roko po petkovem zamaknenju, ko je bila še slepa in ne še popolnoma pri zavesti. Storil sem to, nakar je ona rekla: Mnoge milosti so združene z njim, ki je bil dotaknjen nečesa, kar pripada Gospodu. Neki svetnik vam ga je dal. Pozneje sem ji nagajal zaradi tega, da je sebe imenovala svetnikom. Iz vsega srca se je smejala zaradi tega z menoj vred. Terezija mi je pripovedovala dogodke, ki so bili v zvezi z mojo aretacijo. Omenila je tudi nevarnost, v kateri sem se nahajal, a da se

Na sliki vidite Terezijo Neumann, kot jo je posnel neki ameriški vojak. V ozadju je nekaj ameriških vojakov, med katerimi je tudi sin družine Vrtin iz Calumet, Mich., toda se težko na sliki vidi.

nisem nič bal.

Neki nacistični vojak (SS-ovec), znan dobro z Rudolfom Hessom, je bil v Konnersreuthu in je bil tako pod vtisom vsega tega, kar je videl, da je sam od sebe postal Terezijin zaščitnik. To mu je bilo mogoče, ker je bil Hess že tako zelo nagnjen k tajnim stvarem, ne izključujoč čarobne palice.

V marcu l. 1938. bi morala biti zaprta, ker je baje razširjala protinacistična poročila. "Previdnost je hotela," pravi von Aretin, "da sem v tistih kritičnih dneh bil v Konnersreuthu." Hitel je na okrajno glavarstvo in zopet je bil to prstbožje previdnosti, ker je ugotovil, kar mu je bilo dosedaj popolnoma neznano,

da je njegov sošolec okrajni glavar, mož, ki se niti l. 1938. ni ustrašil imeti razpelo nad svojo pisalno mizo. Bil je vesel von Aretinove prošnje za umaknitev zapornega ukaza, kar se je tudi zgodilo. Ko so bile vpeljene jedilne karte ob začetku vojne, Terezija na resen pisateljev nasvet ni zaprosila zanje. Če bi to storila, bi to porabili proti dejstvu, da se ona vzdrži vsake hrane. Glavarstvo ji je dalo namesto tega karte za milo, ki ga je zelo potrebovala, ker so bili njeni lasje ob petkih pokriti s krvjo radi ran od trnjeve krone, in katerih čiščenje je bilo težko in mukepolno delo.

Ko so Hitlerjeve čete zasedle Sudete v jeseni l. 1938, pravi poročilo, je bila omejna vasica Konnersreuth polna nemškega vojaštva. Da bi jo zaščitil in ji izrazil svoje spoštovanje, je poveljujoči general jahal na njen dom in se pogovoril zaradi nje. Terezija mu je dala rožni venec za spomin. Čete so sestavljali večinoma Westfalski katoličani, ki so v trumah prihajali na Terezijin dom in prejemale od nje rožne vence. Med vojno jo je obiskalo večje število francoskih ujetnikov. Njen oče je bil zaradi tega, ker je Francoze sprejel na svoj dom, kaznovan z dvema ali tremi meseci zapora.

Freiherr von Aretin zatrjuje, nasprotno govoricam, da trpinka iz Konnersreutha ni dajala nikakih političnih izjav. On je o tem prepričan. Pripravljen je celo pod prisego pričati o dveh napovedih drugačnega značaja, ki se tičejo njega. Na nedeljo, dne 24. julija 1938 je knez Erich von Waldburg-Zeil prišel z avtomobilom v Hofenstein blizu Rothweila na Württembergem. Spremljal ga je njegov svak avstrijski nadvojvoda Theodor Salvator. Namen obiska je bil sporočiti von Aretinu v Terezijino dobro, da se bo vršila preizkava na njegovem domu

in mu je svetoval, naj odstrani vse, kar želi, da ne bi padlo v roke preizkovalnim ljudem. Terezija je svetovala knezu, naj ne piše Aretinu, ampak naj ga obišče. Čez dva dni, dne 26. julija, se je preizkava dejansko vršila in so ga kljub temu da niso pri njem ničesar našli, aretirali. Izpuščen je bil 3. avgusta 1938.

5. julija 1939 je von Aretin pisal Tereziji in jo prosil, če jo sme videti in se z njo pogovoriti o zelo važni stvari. Župnik Naber je odgovoril 6. julija, da Terezija sporoča von Aretinu, da to ne bo mogoče prej kot šele po 15. avgustu. Dne 9. julija je stigmatiziranka, ko je bila navzoča pri slovesni maši v Eichstatt-u, dobila takrat vročinski napad, ki je ohromil celo njeno desno stran. Dne 15. avgusta je bila Terezija med prikaznijo Marijinega vnebovzetja nenadoma ozdravljena in je mogla zopet govoriti, prvič od 9. julija dalje.

Ko so se bližale amerikanske čete, po poročilu opisovalca konnersreuthskih dogodkov, so SS-čete vas napadle z močnim topniškim ognjem in jo zavzele, kljub dejstvu, da se v vasi ni nahajal noben Amerikanec. Zadeta je bila cerkev, Terezijin dom in župnišče, tako da je skoraj brez vsakega dvoma, da so to namenoma napravili. Škoda ni bila tako velika. Poročevalec je mnenja, da so SS-čete to storile, da bi sramota za škodo padla na ameriške vojake, katerih zadržanje do stigmatiziranke je vedno bilo nad vsako kritiko. Ko je von Aretin obiskal kraj v avgustu mesecu l. 1946. je škoda bila deloma že popravljena, doba nacistične strahovlade je minila za vedno in mir se je vrnil v to malo vas.

LA CROIX ugotavlja, da ni bilo poročilo o Terezijini smrti, v tretjem letu vojne, nič drugega kakor nacistična propaganda. Tretji Reich je

(Dalje na strani 28.)

Sestra Bonaventura Kunst,

šolska sestra - pijonirka

NAŠI SESTRI BONAVENTURI je tekla zibelka, v katero so jo položili 1. marca 1876, v Zagrebu. Malo siroto je vzela pod streho njena teta, ki je skrbela za njo, kolikor je pač mogla. Ker je živela v celjski okolici, je obiskovala šolo šolskih sester. Vse svoje dolgo življenje se je s hvaležnostjo in ljubeznijo spominjala svoje učiteljice s. Bonaventure Suhac, slovenske pesnice, katere obhajilne pesmi se slišijo menda z vseh korov slovenskih cerkva, - tudi v Ameriki. Marsikatera slaščica je romala iz velikega žepa dobre učiteljice v lačni želodček uboge, a marljive in zelo nadarjene učenke.

Ko je končala ljudsko šolo, je bila sprejeta na učiteljišče šolskih sester v Mariboru. Po maturi, ki ji ni delala nikakih težkoč, je bila sprejeta v postulaturu in je 15. avg. 1895 bila preoblečena ter dobila ime svoje učiteljice - vzornice, ki je takrat že počivala na celjskem pokopališču. Po končanem novicijatu - to je čas preiskušnje v samostanih - je bila pripuščena k sv. zaobljubam.

Goreča mlada redovnica je poučevala v Celju, Ljubljani in Trstu. Povsod so jo imeli radi, ker je bila polna humorja, čeprav, kot je sama večkrat trdila, se ni nikoli smejala v razredu, a je znala tako pripovedovati, da so se otroci vili od smeha.

V to šolsko srečo je padla - bomba! Vrhovna predstojnica, č. Stanislava Voh, je s. Bonaventuri sporočila, naj se

pripravi na dolgo pot v Ameriko. Veleč. g. monsignor Martin Krmpotič, župnik hrvatske župnije sv. Janeza Krstnika v Kansas City, Kansas, je prosil za sestre-učiteljice. Čeprav je bilo hudo zapustiti domovino, so sestre, je kot dobra redovnica rade volje doprinesla to veliko žrtev. S. Bonaventura, predstojnica, in njene tovarišice s. Klotilda, s. Avrelija in s. Pulherija kot Kolumb 12. oktobra 1909 dospele v svoj misijon. Treba je bilo takoj zavihati rokave in se poprijeti dela. Poleg gospodinjstva, pouka v šoli, se je bilo treba še učiti jezika, ki so ga pa na srečo kmalu obvladale.

Ko so sestre začele delovati, je bilo v šoli samo 170 učencev. Pod spretnim, modrim vodstvom s. Bonaventure je šola rastla tako, da je v dobi svojega največjega razmaha štela 700 učencev letno. S. Bonaventura je bila dolgo vrsto let tudi organistinja. Sama je zlagala hrvatske pesmi, ki jih še sedaj pojo v naši cerkvi, in jih tudi komponirala. Veliko veselja je imela z učenjem hrvatskih iger, ki jih je tudi po večini sama pisala. Za faro sv. Janeza Krstnika je delala z vso dušo. In za hrvaščino! Vsi njeni učenci so morali znati svojo materinščino, ki jo je tudi sama zelo rada govorila.

Župnija sv. Janeza v Kansas City je bil s. Bonaventuri drugi dom. Veselila se je z župnijo, žalovala z njo, če jo je kaj zadelo. Molila in trpela je za župnijo.

Po nasvetu monsignora Krmpotiča je 1. 1919 odprla vrata prvim

sirotam. Sirotišče je rastlo - v teku let se je moralo poslopje večkrat razširiti. Spočetka je bilo sirotišče namenjeno hrvatskim sirotam, a pozneje je moral zavod sprejeti vse mestne sirote brez ozira na vero in narodnost. Tisoči otrok so tu našli dom in ljubeča srca sester - drugih mater. Večkrat se po dolgih letih kateri vrne za kratek obisk in se zahvaljuje za skrb in nega, ki mu jo je nudil zavod. Glavno pa je, da mnogi, ki niso bili niti krščeni, ko so bili sprejeti, zapuste zavod kot dobri katoličani. S sirotiščem je združeno tudi dnevno zavetišče. Tudi to je ustanova s. Bonaventure. Starši pripeljejo zjutraj otroke in jih puste v varstvu sester. Po delu zopet pridejo po svoje malčke.

Štirideset let je s. Bonaventura preživela v Kansas City. Samo par let je bila proč - 1 leto v Clevelandu in eno leto v Pittsburghu. Takrat je pokazala, da je prava redovnica. Ubogala je in šla, kamor je velela pokorščina. Ker so predstojniki vedeli, da spada srce s. Bonaventure v Kansas City, so jo zopet poslali nazaj - v veselje faranov in s. Bonaventure. Ker so leta le že pritiskala in ker vodstvo takega zavoda rabi krepkega zdravja in moči, je bila rešena predstojništva in odgovornosti. V pokoju je delala, kolikor je pač mogla.

Veliko let je zelo trpela z nogo, a je bila vedno prva zjutraj v kapeli in pri vsaki skupni molitvi. Nobene svete maše ni opustila - in teh je v naši župni cerkvi veliko, hvala Bogu - pri nobeni večerni pobožnosti je ni manjkalo. Sama je živela, kar je prej v mlajših letih učila mladino. Veliko je premolila v kapeli pred Najsvetejšim. Zelo rada je imela premišljevalno molitev. Najbolj jo je pa krasila izredna ljubezen do trpečega odseva sočutje in ljubezen do trpečega Gospoda. Skoro vse njene

slike-bila je namreč spretna v slikanju-dihajo trpljenje, globoko žalost, ki odseva iz Jezusovega pogleda. Umela je Gospoda, ker je bila tudi sama roža pasijonka, čeprav ni dosti govorila o tem. Tako se je v molitvi in trpljenju posvečevala in si tkala poročno obleko, da je bila pripravljena, ko je prišel po njo njen Ženin, ki mu je tako zvesto služila 54 let in 4 mesece.

A predno jo je poklical, je smela s. Bonaventura užiti še malo zemškega veselja. Ko je pred 4 leti obhajala zlati jubilej redovnega življenja, so se zbrali farani - saj so skoro vsi njeni nekdanji učenci - in jo presenetili v cerkveni dvorani s častitkami, petjem in darili. Pokazali so, da hvaležnost še ni mrtva na svetu. Silno je bila ginjena in se je rada spominjala tistega dne. A najbolj je cenila duhovne dobrote. Zavest, da se je pri oltarju spominja pogosto njenih 5 učencev-duhovnikov, jo je silno osrečevala, posebno še na njen "zlati" dan.

Bila je gotovo vesela, da ji je podelil poslednje zakramente njen nekdanji učenec, Rev. Charles Pleše, ki je bil v Božiču doma. In molitve za umirajočo je zopet opravil Rev. Charles Stimec, župnik, njen nekdanji učenec. Vsa dolga leta je dnevno prejela sv. obhajilo iz rok svojega bivšega učenca - Rev. John Horvata, pomožnega župnika fare sv. Janeza Krstnika. Malo kateri sestra je usojeno videti toliko uspeha svojega delovanja in toliko duhovne radosti. Vsaka nova maša v župniji ji je bila novi vir sreče in veselja; to so bili dnevi, ko je njena duša okušala sladkosti raja in ji je Magnificat privrel s podvojeno hvaležnostjo iz srca. Na drugi strani jo je pa zopet silno bolelo, ako je slišala, da je kateri njenih bivših učencev zašel na pot, ki pelje v pogubo.

Lanski jesen jo je bolezen prejela, pa ji je kljubovala in jo

Čeprav je morala v prenašala. je za sv. obhajilo še vedno posteljo, je na Božič, ko je bila že vstajala. Še na Božič, ko je bila že tako slaba, da je morala na stopnicah počivati, je hotela v kapelo k sveti maši in sv. obhajilu. To je bil njen zadnji obisk pri evharističnem Gospodu. Drugi dan ji je Sam vrnil obisk in na sv. Janeza Evangelista jo je v sv. Popotnici povabil naj kmalu pride k Njemu. Duhovno pokrepčana po zakramentu sv. poslednjega olja, je vdana prenašala trpljenje in bolečine poslednjega dne na zemlji. Ko je bil v cerkvi blagoslov z Najsvetejšim, je želela, da bi ji pustili spati. Zaspala je - in v spanju, brez vsakega boja, je srce nehalo utripati - in s. Bonaventura se je zbudila v večnosti. Duhovnik je prihitel in molil molitve za umirajoče in kar verjeti nismo mogle, da se oči s. Bonaventure ne bodo več odprle. Še pred eno uro se je izrazil zdravnik, da ni nevarnosti, da je boljša.

Na praznik velikega ljubitelja Jezusa, sv. Janeza Evangelista, v božični dobi, ko se Jezusček smehlja iz jaslic, je s. Bonaventura odšla po plačilo. Upamo, da ji je bilo božje Dete mil Sodnik, saj otroci ne morejo biti hudi... In vso dolgo življensko dobo je v njegovih malih delala in trpela le Zanj.

Ko je ležala na mrtvaškem odru v sirotišcu, so jo naši farani ne- prestano prihajali kropit in molit za pokoj njene duše. Zvečer ob osmih se je zbrala vsa fara ob njej. Vse sobe, vsa vrata so bila odprta v pritličju, da so ljudje lahko slišali č. g. John Horvata, ki je molil rožni venec naprej. Taka dejanska ljubezen je rajni sestri gotovo v veliko tolažbo, posebno še toliko sv. maš, katere so dobri farani naročili za njo. To so cvetice, ki ne zvenejo in sega njih vonj v večnost, v pomoč in tolažbo rajnim.

Pri pogrebni slovesni sveti maši je bila cerkev natlačeno polna. V

prvih klopih so bile sirote, za njimi sestre in potem ostali farani. Iz Lemonta, provincijalnega doma, sta bili med nami s. Klotilda, pijonirka, in s. Amata.

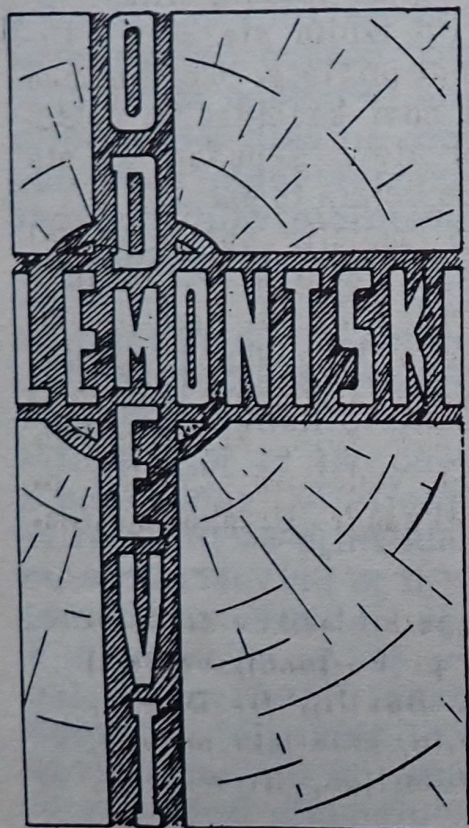
Celebrant je bil domači gospod župnik, Rev. Charles Stimec. Dijakon je bil Rev. John Horvat in subdijakon Rev. Stanley Lončarič, vsi trije njeni bivši učenci. Na zadnji poti na Mt. Calvary jo je spremlilo veliko prijateljev v svojih avtomobilih.

Molitve ob odprtem grobu je opravil g. župnik ob asistenci svojega kaplana. Krsta je bila položena v svinčeno krsto, katero je daroval Mr. John Stine. Prelepa mu hvala! Sestre, ki smo solznih oči sledile krsti, ki je počasi legla proti dnu groba, smo premišlele kratkost in minljivost še tako dolgega človeškega življenja.

S. Bonaventura se je 73 let pripravljala za ta najvažnejši trenutek. "Pridi nevesta Kristusova, boš kronana"...s krono, ki si jo je sestra Bonaventura pletla v samostanu z zvestobo in ljubeznijo 54 let in štiri mesece. Vsi ji jo privoščimo a po drugi strani jo ji skoro zavidamo. S. Bonaventura je že na varnem, a nas še pa vse čaka... Počivaj v miru, draga sestra, v bližini njih, za katere si živela, molila in trpela. Uživaj srečo nebes v gledanju Boga iz obličja v obličje - na veke.

ŠOLSKE SESTRE
St. John's Orphanage
KANSAS CITY, KANSAS

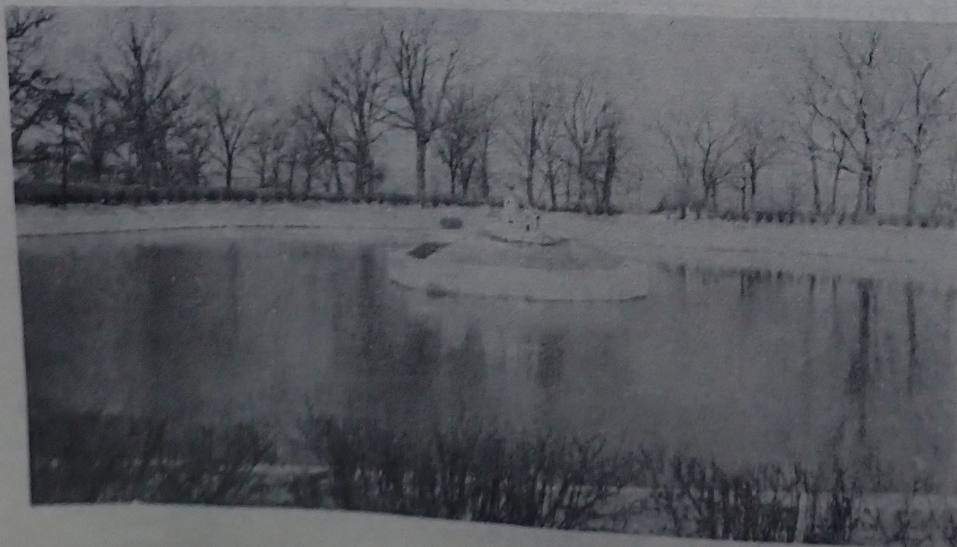
Ko umrjem, povejte vsakemu, ki bi me hotel poslušati, da sem največjo srečo našel v nezmotni katoliški Cerkvi. - K. E. Jareke.

NI ŠE PREZGODAJ
opozoriti vsa društva in zveze in druge skupine, ki hočejo priti sem na romanje poleti, da naj nam sporočijo ob pravem času in naj ne odlašajo predolgo. Radi bi vedeli že zgodaj, če mogoče.

Pater Fortunat izraža svojo globoko hvaležnost vsem onim, ki so z njim sožalovali radi smrti njegove matere, ki jo je Bog k sebi poklical koncem novembra.

P. Fortunat je šele dne 15. decembra izvedel za smrt svoje matere, imel pa je to veliko tolažbo, da je

AVE MARIA
drugi dan daroval za njo črno peto mašo tukaj v naši kapeli. Hvaležen je p. Vendelinu, ki je ob tej priliki prevzel petje na koru.

Dne 23. decembra je k nam v Lemont prišla večja skupina slovenskih frančiškanov iz Evrope. Na čelu tej skupini je bil preč. p. dr. Gracijan Heric, bivši provincijal provincije sv. Križa v Sloveniji.

Z njim so prišli sledeči: mladi p. Atanazij Lovrenčič, ki pa ni prišel sem v Lemont, ampak je kar ostal pri sv. Štefanu v Chicagi kot pomožni kaplan; potem trije bogoslovci: fr. Bazilij Valentin, ki je bil lani v dijakona posvečen, fr. Valerijan Jenko in fr. Silvin Sevdčnikar; nato še dva filozofa: fr. Nikolaj Odar in fr. Tadej Trpin.

P. Gracijan je bil svoj čas v domovini profesor naravoslovja in matematike. Svoje begunstvo je preživel najpreje v Avstriji; nato je bil (1945) poklican v Gorico, kjer je bil profesor na škofijski klasični gimnaziji. Leta 1947. pa je odšel v Bocen (v južni Tirolski), kjer je poučeval na frančiškanski gimnaziji do svojega odhoda v Ameriko. Tu v Lemontu uči "ta mlajše".

Novodošli kleriki so takoj po božičnih počitnicah vstopili v našo šolo tukaj, tako da imamo zdaj vse skupaj deset študentov - bogoslovcev in filozofov. Hvala Bogu!

Začetka decembra meseca je v Ameriko prišel tudi

p. Bertrand Katnik, o.f.m.,
bivši knjižničar v Ljubljani.
Sedaj je nastavljen pri
naši cerkvi sv. Terezije v
Johnstownu, Pa.

Dne 29. decembra je poteklo ravno deset let, odkar smo se preselili iz starega kloštra v ta sedanjí samostan. Leta 1939 je bilo, ko smo sem gor prišli.

Kdo bi bil takrat le malo slutil, da bo čez deset let ta samostan po božji previdnosti – kot je rekel g. škof Rožman v svojem govoru lani ob 25-letnici slovenskega Lemonta – služil kot pribežališče in novi dom za begunske slovenske frančiškane iz stare domovine?

In sedaj so novodošli slovenski frančiškani iz srca hvaležni božji previdnosti, da je vse tako uredila.

P. Vendelin se hoče javno zahvaliti svoji duhovni materi v Clevelandu, ki se je toliko žrtvovala zanj. Hvaležen je tudi vsem drugim, ki so količkaj storili zanj.

Mr. in Mrs. Frank Vraničar, Jr., iz Jolietu, Ill., sta nam kupila nov kip sv. Frančiška asiškega. Kip je blagoslovil Father Andrej, lemontski gvardijan, po božični polnočni sveti maki. Prisotna sta bila Mr. in Mrs. Vraničar, katerima se tem potom javno zahvalimo za tako lepo božično

V BLAG SPOMIN

Dne 30. novembra, 1949.,
je v Sloveniji umrla

ERNESTINA ZORMAN,

rojena Košir, mati našega
patra Fortunata, v 64. letu
svoje starosti. Pokopana je
bila na Dovjem pod Triglavom.

Gospod Jezus Kristus,
večni Veliki Duhovnik, naj
bo neizmerno plačilo njej,
ki mu je darovala svojega
sina v službo oltarja.

darilo. Bog plačaj stotero!

Dne 12. januarja je Rev.
Milan Kopušar iz škofije
Cheyenne, Wyoming, delal
svoj zadnji doktorski izpit

na "univerzi" sv. Štefana
v Chicagi.

Predsednik izpitne komisije je bil Prevzv. dr. Gregorij Rožman, škof ljubljanski, člana pa sta bila Rev. dr. Janez Kraljič, iz Quincy, Ill., in Rev. dr. Ludvik Čepon, iz Springfield, Ill.

Izpitni sta z zanimanjem prisostvovala p. dr. Gracijan Heric, o.f.m., in p. Atanazij Lovrenčič, o.f.m.

Po izpitu sta sem v Lemont prišla g. škof Rožman in novi kandidat za doktorat Rev. Kopušar, ki sta oba ostala tu par dni.

V nedeljo potem je šel Prevzvišeni k sv. Juriju v South Chicagi, kjer je slovesno blagoslovil vogelni kamen tamkajšnje nove župnijske šole, ki jo zidajo pod vodstvom župnika p. Aleksandra Urankarja, o.f.m.

Spodaj vidite lepo skupino naših klerikov-študentov. Od leve na desno so: p. Fortunat, voditelj klerikov, fr. Lawrence, fr. Bazilij, fr. Danilo, fr. Mark, fr. Inocenc, p. Martin, študijski prefekt, fr. Tadej, fr. Blase, fr. Valerijan, fr. Nikolaj, fr. Silvin.

Ljudje nas večkrat prosijo, naj opravimo zanj sv. mašo na določenem dnevu. Jih tudi mnogokrat skrbi, če bomo mogli ravno na tak in tak dan opraviti naprošeno sv. mašo.

Naj vsem takim povemo, da je nam zdaj veliko lažje opraviti take maše, ker imamo po božji previdnosti več duhovnikov, odkar so k nam prišli franciskani iz Evrope. In še več jih pričakujemo.

Razume se seveda, da moramo imeti vaše prošnje v primernem času poprej, drugače ni upanja, da bomo mogli na določen dan opraviti tako mašo.

Smo končno dobili zalogo Mohorjevih knjig in sicer: koledar družbe sv. Mohorja za sveto leto 1950 in povest pod naslovom "Puntar Matjaž" (Družinske večernice, št. 3).

Cena obeh knjig skupaj je \$1.00, ali pa 50¢ za vsako posebej. Naša zaloga ni posebno velika, torej naj hitro nam piše vsak, ki se li te knjige.

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec se bo brat Antonin oglasil pri naročnikih v državi OHIO, pred vsem seveda v mestu CLEVELANDU. Vsem ga toplo priporočamo za prijazen sprejem. Izredno vesel bo, če mu dobite kakega novega naročnika. Stari umirajo, treba je novih. Bog vam povrni za vsako prijaznost njemu izkazano.

"Puntar Matjaž" je povest iz časov kmečkih puntov in turških bojev. Spisal jo je Klemen Hobjan. Vsebuje 94 strani.

Mohorjev koledar je kot vselej zelo lep in ima prav bogato vsebino. Ima 128 strani. Precejšen del je posvečen svetemu letu.

Lahko še omenimo, da je Goriška Mohorjeva družba v Gorici izdala tudi mladinsko povest "Tonček iz potoka", ki jo je spisal naš fr. Bazilij Valentin, ki je ravno o božiču prišel iz Evrope sem v Lemont. Na žalost pa moramo reči,

AVE MARIA
da te knjige nimamo v zalogi tukaj.

Fr. Bazilij je v zadnjem letu bogoslovja tu pri nas. V tej številki najdete pesmico (str. 6.) "V cerkvi", ki jo je on sestavil. Lepo svečo zraven pesmi pa je narisal fr. Inocenc, ki je tudi v zadnjem letu bogoslovja. Talent imamo tukaj.

— Samostanski firbec

Starši! Gre za bodočnost vaših otrok, za bodočnost slovenskega ljudstva. V kakšni družbi so vaši sinovi in hčere? Kam zahajajo? Ali so si izbrali krščansko organizacijo?

TEREZIJA NEUMANN

(Nadaljevanje od strani 22.)

poskusil odstraniti vse, kar je bilo v zvezi z Konnersreuthom. Von Aretin je pisal pred kratkim, da je med nacistično vlado zasledil le dve novici Tereziji in sicer, da je vneta pristašinja Hitlerja in da je umrla. Toda obe novici sta zlagani. Iz leta 1940. pripovedujejo zelo učinkovito zgodbo. Neki obiskovalec je položil

v roke stigmatiziranke, ko je bila v zamaknenju in še slepa po vrhu, Hitlerjevo sliko, ki jo je z zgražanjem odvrгла in rekla: Dim in ogenj iz pekla! Von Aretin poroča, da je omalovaževanje in zavračanje konnersreuthskih dogodkov imelo to dobro lastnost, da se je število obiskovalcev hitro zmanjšalo in tako omililo nadelgovanje, ki so ga povzročali Tereziji in njenim staršem.

(Dalje prihodnjič.)

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

CLEVELAND, O. – Piše **Mrs. John Zaman**: Velečastiti oo. frančiškani! Pri-srčna hvala za poslani Koledar. Sem ga že vsega prebrala (15. nov.). Kako lepo je opisano življenje sv. Frančiška! Imam tudi jaz knjižico tretjega reda še iz sta-rega kraja. Pas še tudi imam, škapulirja pa ne, ker se mi je razstrgal.

Kako sem z zanimanjem brala življenje misijonarja J. Torija. Jaz sem poznala njegovega sorodnika – je bil brat ali bratranec. Je bil v Trbovljah, najprvo trgovski pomočnik potem pa v radijski trgovini ravnatelj. On bi bil zdaj star okoli 90 let. Kako ga je vse rado imelo! Poštenjak pa veren človek in dobro ženo je imel pa tri hčere. Dve sta bile učitel-jici, ena pa je umrla. Je imela dobrega moža. Je bil rudarski ravnatelj, potem je pa sestro pokojne poročil. S tistima dve-ma sem govorila en teden prej, preden sem v Ameriko šla. Kar čudno se mi je zdelo, ko se je imeniten avto ustavil. Sta šoferju rekla ustaviti. Sta oba izsto-pila in sta mi roke segla ter mi želela srečno rajžo. Najmlajša hči je bila poro-čena tudi s trgovcem. Pri njej je moja sila služila. Je bila sila dobra gospa, sila dobrih rok. Še na mene ni pozabila o Christmas in veliki noči. So se čisto po starših zavzele. So bile dobrih rok.

Kako sem z zanimanjem brala življenje svetega Karola, ker je bil moj pokojni mož na to sveto ime krščen. Seveda on se bo svetnik. Veliko je prestal v bole-zni. 22 dni manj ko dve leti je bil v ljub-ljanski bolnišnici. Niso ga mogli ozdra-

viti. Smrt njegova je bila patako srečna! Ko sva prišla z bratom na pogreb, so naju obstopile usmiljenke, pa pripove-dovale, kako je srečno umrl. Zjutraj so bili z Bogom pri njem. Opoldne, ko je umrl, so pa prevzvali Anton Bonaventura Jeglič razkazovali dvema imenitnima gospodoma našo bolnišnico. Ko so nesli svečo, so rekli, ali kdo umira? Sem rekla da in mlad mož so mi vzeli svečo, kar čez tri stopnice so preskočili. Sami so mu svečo držali, nazadnje so pa papeški blagoslov podelili. Potem so pa rekli: Zelo se srečnega počutim, kako je lepo umrl. Pogledal me je še pa izdihnil. So rekli: Oh, da bi bilo več tako srečnih smrti. Mislím, da sta že zdavnaj oba pri Bogu. Moj mož je umrl 1898.

FOREST CITY, PA. – Piše **Anna Ka-meen**: Koledar Ave Maria je zelo lepo berilo, da ga je vredno večkrat prebrati, da ostane v glavi za celo leto. Želim, da bi jih prav vse prodali, kar ste si jih nabavili. Posebno pozdravljam Fathra Andrata, našega rojaka.

PUEBLO, COLO. – Piše **Frances Roitz**: Spoštovani mi frančiškani fatri! Lepo se Vam zahvalimo za toliko medu, ki ste ga meni poslali. Se priporočamo Vam v Vaših molitvah pri Mariji Poma-gaj in pri sveti maši za naše velike križe in težave, pa posebno tudi ker ni ljubega zdravlja. Bodite od nas pozdravljeni in po naši moči ne pozabljeni.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Oblak**: Častiti očetje franciskani! Vam priporočam v molitev za dušo umrlega Martin Oblak. Ljubi Bog naj Vam obilo povrne za vsa dobra dela, ki ga tako požrtvalno vršite in tudi stanovitnost v dobrem in da bi se Kristusova vera med nami bolj utrdila in razširila, ko nas tako lepo učite, ker list Ave Maria je tako podučljiv in lep. Kdor ga čita, lahko vidi, da je res Kristusov nauk, da nas Bog vedno opominja in na pravo pot vodi. Da bi le sleherna slovenska hiša Ave Marijo čislala in čitala.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Planinsek**: Cenjeno uredništvo Ave Marije! Izgubila sem prej dragoceno reč. Dva tedna sem jo iskalain tudi spati nisem mogla. Sem že opustila misel, da bom reč našla. Zadnji večer, ko spet nisem spala, mi pride na misel, da sveti Anton v tem pomaga, in sem obljubila nekaj darovati, ako najdem, kar sem izgubila. In glejte čudo! Nisem prav nič iskala, pa tisto kar najdem prav drugo jutro. Pa ne mislite, da sem se izmislila. Bog mi je priča, da je res.

CLEVELAND, O. — Piše **John Lipoglavšek**: Častiti! Koledar je res lepo branje. Pa Ave Maria je zares lepo in

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

HELEN SOMRAK, Cleveland, O.
ANNA LIM, Monterey, Calif.
METHOD SHIRCEL, Sheboygan, Wis.
MARY GRIVEC, Milwaukee, Wis.
AGNES SERNEL, Cleveland, O.
Mr. Mrs. HENRY STEPANICH, Neodesha,
Kansas.

veselje je za brati. Sem naročnik že okoli 35 let. Dasi sem na pokojnini že 11 let, pa prav rad plačam naročnino za Ave Marijo. Ko bo brat Antonin prišel k sv. Lovrencu, se bo še pri nas ustavil. Se dobro poznamo.

Prav rad pa prebiram Kramljanje na zapečku. Ko to berem, se domislim, kako so stari ljudje kaj radi se vsedli na zapeček, katerega je imela vsaka slovenska hiša v domačem kraju. Sedaj pa so naše lepe slovenske vasi zavzeli nasprotniki križa. Pregarjajo vse, kar jih spomni na Boga. Kjer ni vere v Boga, kjer pri hiši truda in molitve ni, tam tudi božji blagoslov ne sledi. Uboga naša stara domovina!

Pozdravljam vse čč. gg. očete frančiškane, posebno še Father Zakrajška, ki so bili večkrat pri sv. Lovrencu v Newburghu. Vsem želim srečno, zdravo, zadovoljno in blagoslova polno leto 1950.

WEST VIEW, PA. — Piše **Uršula Muren**: Cenjeni očetje! Zahvaljujem se Mariji Pomagaj in Praškemu Detetu Jezusu, da sem srečno prestala operacijo, tudi lurski Materi božji.

Bilo je v oktobru mesecu, da mi je doktor rekel, da se moram podati na operacijo. Tega straha ne morem popisati. Pa sem začela tako goreče moliti in ena sosedica mi je dala tisto podobico od "Infant of Prague". Je rekla, da je njej pomagalo. Jaz sem tako goreče molila tudi k Mariji Pomagaj. Tako ko kdo kaj želi, naj k Mariji pribeži srčno.

Vas pozdravim in tudi še zapečkarje, da bi sedaj pozimi kaj več pisali.

CLEVELAND, O. — Piše **Alojzija Kužnik**: Častiti očetje frančiškani! Prosim Vas, da bi zopet priobčili nadaljnja imena dobrotnikov, ki so poslali na moj naslov denarne darove za uboge duhovnike v stari domovini.

Od 22. 10. 49. pa do 12. 12. 49. sem prejela kakor označeno:

Po \$15: Mrs Mary Sajovic; po \$10 Mrs. Anna Kegel, Neimenovan in Neimenovane 3; po \$7: Mrs. Mary Gerkman; po \$5:

Mrs. F. Lužar, Mr. F. Perovsek, Mrs. J. Gornik, Mr. & Mrs. J. Potočnik, Mr. & Mrs. J. Perusek, 2 Neimenovani; po \$4: Mrs. Frances Marolt; po \$3: Mrs. Mary Polajnar; po \$2: Mrs. M. Sodec, Neimenovana; po \$1: Mrs. F. Janežič, Mrs. A. Weber.

Predragi dobrotniki in dobrotnice, prejmite od vseh čč. gg. duhovnikov hvaležno zahvalo za Vaše darove in molitev, ki jo za Vas vsak dan opravljajo, naj blagoslavlja Vaša dobra dela, da Vam bodo najdražja in najslajša okrepčila v zadnji uri zemskega življenja in največje placilo v večnosti.

Med tem časom sem prejela od čč. gg. tri obširna, zelo ganljiva zahvalna pisma in tudi potrdilo, ki se strinja s priobčenim zneskom v decemberski številki tega lista. To potrdilo prilagam v pogled častitemu uredništvu Ave Maria.

Žal, da ne morem priobčiti celotne vsebine hvaležne zahvale. Povzela sem le dva najkrajša odstavka:

'Oče, ki vidi na skrivnem, naj obilo vsem povrne.' – Venčeslav Vrtovec.

'Za dragoceno zbirko Bog povrni stotero!' – Anton Čadež.

Vsa nadaljna imena in zneske dobrotnikov bom zopet v eni prihodnji številki objavila.

TRAIL, B.C., CANADA. – Piše F. Balkovec: Častiti očetje! Tu Vam pošiljam za Koledar in naročnino za Ave Maria magazine pet dolarjev, drugih pet pa za begunce. Vem, da je tudi drugod potreba, ali begunska potreba je huda in največja. Oni so vse zgubili in nimajo izgleda za bodočnost, dokler ne pridejo sem. Le to je hudo, da je Amerika tako počasna, da bi jih vzela sem. Beguncev se pač ni treba bati. Ljudje, ki pridejo iz trpljenja, so najboljši državljani. Večkrat si mislim, kaj bi bilo z njimi, da jih kakšna nova vojska zateče, preden bodo sem rešeni.

CATHOLIC MISSION, SO. HUNAN, CHINA. – Piše misijonar p. Rudolf Pifko p. Alojziju: Prečastiti! Dodeljen sem

bil na novo in samostojno postojanko. Tu sem hodil Pavlova pota in oznanjal enake in iste do danes do pičice enake resnice veselega oznanila. Pa kaj ko je ljudem vsaka beseda tuja. Saj niso zmožni priti do vsebine oziroma do globine besedi. Razlagati moraš vsako besedo večkrat prav posebej. Sicer ljudje misijonarja potrpežljivo poslušajo in kar pijo njegove besede. Toda kako naj jih vse to pritegne, česar sploh ne poznajo.

Treba je potrpeti in znati je treba čakati. Saj mora tudi kmet najprej pripraviti ledino, nato jo pognoji in zorje, sle-di setev in zopet pride na vrsto čakanje, da seme vzklije, če ima seveda dovolj vlage in toplote. Stoodstotno enako je misijonarjevo delo. On gara, dela in se poti ter raduje in veseli, a ne ve, kedaj se bo Gospodu zdela žetev že pripravna.

za naše pokojne naročnike

MATHIAS WARSEK, No. Chicago, Ill.
KATH. PFEIFER, New York, N.Y.
ANTON EISENHARDT, Lorain, Ohio
ANTON TOMŠIČ, Strabane, Pa.
MARY DERGAN, Brooklyn, N. Y.
JOS. JERE, Lorain, Ohio
MARY KURENT, Chicago, Ill.
FRANK URŠIČ, Great Falls, Mont.
KATH. KLEMENČIČ, So. Chicago, Ill.
FRANCES TERČEK, No. Chicago, Ill.
MARY BLATNIK, Cleveland, Ohio
JOHANA OGULIN, Pueblo, Colo.
FRANCES PONIKVAR, Cleveland, Ohio
CARL KLAMER, Sheboygan, Wis.
JAKOB PAJNICH, Richmond, Calif.

Bog jim daj večni mir!

Pa Bog daj, da bi šlo kaj malo hitreje. Saj je kar žalostno, kako ti nesrečni pogani darujejo satanu in ostalim bogovom. Saj ni dneva in noči, ko greste tako ponoči čez sela in vasi, pa lahko tu in tam vidite, kako darujejo. In sicer kar imenoma kličejo satana in mu darujejo, da jih ja ne kaznuje. Boje se ga, zato mu darujejo.

Pa zanimivo je vedeti, da je med ogromno število poganskih bogov tudi boginja lepote rodovitnosti (ženske rodovitnosti) – naša Marija. O, kolikasličnost vse povsod! Le pri nas je duh in zveza z nadnaravnostjo, zveza z dejan-

skim Bogom. Pri njih pa le eni kosi lesa, ki jih molijo. Pa jih molijo s srcem. Datal se priklanjajo pred njimi, vržejo obraz in tako dvigajo svoje prošnje k njim.

Le moderni, mladi rod se sprevrta. Toda kam? Zdi se mi, da je že precej zavozil v modernizem oz. v moderni ateizem in komunizem.

Za misijone so danes zares odločujoči časi. Le kje so misijonske moči? Ljudje so pripravljeni poslušati nauk in resnice sv. vere, a kje so oznanjevalci? Izprimiti jih moramo...

Kakor v starem kraju in tukaj v Ameriki, ravno tako delujejo slovenski frančiškani na ozemlju kustodije Svete Dežele, ki ima svoje redovne hiše tudi v Egiptu. Tamkaj dva patra skrbita za dušno pastirstvo med slovenskimi priseljenci. V Aleksandriji misijonari p. Kerubin Begelj, Kairu pa p. Jozafat Ambrožič, po domače "Šmonov Janez", doma iz Krnice pri Bledu.

P. Jozafat kot preprost kmečki fant dolgo vrsto let ni imel prilike, da bi nastopil pot do zaželenega duhovniškega poklica. Končno pa mu je gotovo molitev dobrih src odprla vrata v šolo, nato v frančiškanski red in slednjič do oltarja. V Egiptu deluje že dvanajst let in ima poleg dušnega pastirstva na skrbi še celo vrsto odgovornih cerkvenih služb. Slovenski naseljenci ga imajo zelo radi. Da ga cenijo tudi cerkveni predstojniki, dokazuje dejstvo, da je dobil pred dvema letoma častni naslov kornega škofa ali arhimandrita. Slika na levi ga predstavlja s sirijskim nadškofom Klemenom Mihaelom Backasbejem (na sliki na levi stoječ), ki mu je podelil imenovanje in blagoslov.

Patru Jozafatu, ki rad bere naš list in ga naroča tudi slovenskim naseljencem po Egiptu, želimo Ave Maria še mnogo let dela za duše. Bralci pa ob tej priliki spodbujamo, naj se v svojih molitvah spomnijo včasih tudi vseh onih mladeničev, ki – kot nekdanj p. Jozafat – bi radi postali duhovniki, pa še nimajo močnosti, da bi premagali številne ovire. Gospod žetve bo molitev gotovo uslišal.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

DAR LISTU—Po \$4: A. Russ; po \$3: M. Knaus, F. Kozele; po \$2: K. Lopic, M. Kapsch, F. Papesh; po \$1.50: M. Prebelic; po \$1: Mrs. C. Klammer, Mrs. A. Gregorac, I. Dishan, M. Abe, J. Pintar; po .50¢: J. Krumberger, Rev. Grmovnik, A. Pipan, M. Koklic, M. Zcl.

ZA SEMENISCE IN DRUGO—Po \$25: F. Kosmach; po \$10: Mrs. J. Vidmar, J. Mihelich, M. Stark, N. N.; po \$5: P. Chuchnik, K. Marovich, J. Oblak, F. Rogina, Mr. Mrs. Jalovec, T. Pecovnik; po \$4.75: A. Tomazic; po \$4: J. Otrin, A. Ursich; po \$2.50: M. Kuhar; po \$2: J. Turk, M. Kuhar, J. Kastelic; po \$1.50: J. Hovevar; po \$1: J. Stampfel, M. J. Leskovita, M. Gainer, S. Zupancic, J. Pavlin, A. Starc, M. Rebek, Mrs. J. Nartnik, M. Abe, A. Penko, A. Pipan, G. Malaker, Mrs. A. Cercek, M. Zot, Mrs. McHatton; po .50¢: Mrs. J. Majnik, Mrs. M. Omerzal, S. Zerdin, V. Kolenko, C. Turk, J. Lesjak, M. Betchle.

ZA ROMARSKI DOM—Po \$10: M. Shircelj; po \$5: A. Sernel, M. Grivec, A. Lim, H. Somrak; po \$3: M. Abe; po \$2: F. Papesh; po \$1.50: K. Petrovic.

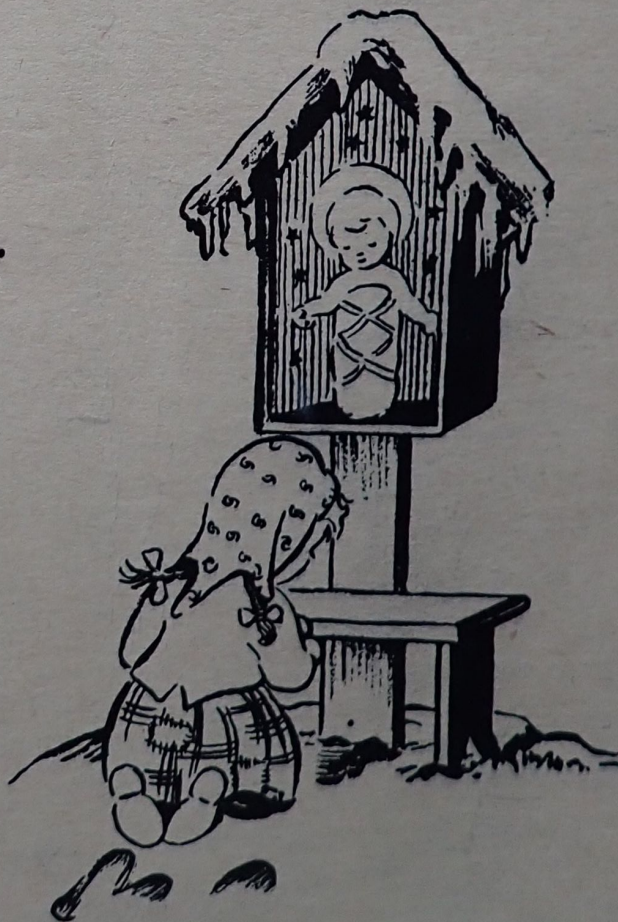
ZA BARAGOVO ZVEZO—Po \$2: A. Beehlin, Društvo Kristus Kralj, G. Malaker; po \$1.50: R. E. Hodnik; po \$1: M. Barle.

ZA LUCKE—Po \$5: J. Gacnik, F. Sever; po \$4.50: M. Kastelic; po \$2: A. Bencan, A. Kuhar, K. Persa, F. Kastigar; po \$1.50: J. Turk, A. Offak; po \$1: M. Gustin, M. Kovach, M. Marosh, M. Kozjan, M. Grainer, M. Balazic, M. Horvath, J. Fraus, F. Sabec, E. Jereb, E. Golob, M. Rack, J. Gosak, A. Ban, P. Podgornik, Mrs. J. Petrincic, F. Vidmar, M. Abe, P. Prah, M. Kerzich, G. Debevec, C. Bartel; po .50¢: R. Komater, M. Potocnik, F. Starman, Mrs. J. Majnik, F. Oblak, J. Skerl, F. Krebelj, A. Rebol, M. Schifrer, J. Fojs, Mrs. J. Konda, Mrs. Troja, C. Warsek, J. Petrinja, J. Novak, J. Mohar, C. Krize, C. Turk, M. Lauriski, A. Jene, M. Gustin, A. Dvorsek, J. Paukovic, V. Deslic, Mrs. A. Cercek, R. Mance, A. Kotchevar, F. Tegel.

ZA APOSTOLAT SV. FRANCISKA—Po \$20: J. Gruden, V. Kolar; po \$10: J. Pelhan, C. Kerzisknik, L. Arko, W. R. Sanford, F. Barich; po \$5: K. Kralj.

ZA SVETE MASE—Po \$55: Rev. M. Cepon; po \$45: M. Polutnik; po \$30: Mrs. L. Arko; po \$20: M. Davidson; po \$11: F. Vranichar; po \$10: A. Zupancic; po \$7.50: T. Sawyer; po \$6: Mrs. F. Ulcar, M. Schifrer; po \$5: Mrs. A. Prijatelj, M. Slogar, M. Erzen, F. Verde, M. Reidl, J. Oblak, N. N., M. Potocnik, M. Rebek, R. Pershe, A. Krizman, Rev. F. Demsher, M. Hochevar; po \$4.50: R. Zalek; po \$4: P. Brajkovic, M. Anzick, Mrs. F. Sokach, Mrs. P. Cemazar, J. Shircelj, U. Crnkovich, M. Barle, M. Klajderman; po \$3: M. Kuhar, M. Gombach, J. Pazel, E. Golob, J. Pintar, J. Hovevar, A. Verchek, J. Lowe, M. Kerzick, A. Bencan, A. Hiti, M. Marino, M. Koncilia; po \$2.50: P. Chuchnik; po \$2: J. Turk, J. Krumberger, I. Kerzic.

M. Rebek, F. Krebelj, M. Grainer, M. Sutulovich, A. Retel, Mrs. W. Kremzar, B. Sedmak, M. Rebek, A. Plemel, T. Bole, J. Kocin, M. Sebenik, M. Chechak, Mr. Mrs. Jalovec, Mrs. A. Medvescek, F. Ulcar, A. Prapotnik, J. Orazem, J. Horvat, F. Zitnik, Mrs. J. Anzlovar, Mrs. M. Strumble, F. Sever, A. Kucan, A. Segal, Miss Stare, F. & M. Swegel, A. Gruber, M. Davidson; po \$1.50: J. Drasler, U. Kerzisknik, C. Zlogar, J. Petrina, J. Skrabe; po \$1: J. Vrencur, Mrs. J. Majnik, F. Oblak, M. Kovach, J. Pene, M. Kresovich, T. Luzar, Mrs. Vogric, M. Butchar, C. Krize, M. Zerovnik, J. Stepic, R. Vovk, J. Gosak, J. Stampfel, H. Zore, H. Petac, A. Ban, J. Bartol, M. Lauriski, M. Abe, M. Klucsevsek, A. Bole, J. Lesjak, J. Meserko, Mrs. J. Korosec, A. Smith, J. Hovevar, Mrs. J. Loviscik, J. Domogalik, M. Telban, G. Malaker, A. Bratkovic, M. Veselic, N. Hafman, F. Cerar, A. Kotchevar, B. Schweiger, M. Bukovnik, J. Strojman, M. Jones, M. Kostelc.

Cenik molitvenikov in devocijonalij

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehki platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.

3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.

4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijonalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Sloyene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

